

Condeierul diasporei

APARE SUB EGIDA

UNIUNII

ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA

ANUL V NR.22 Iunie 2023

revistă de cultură și atitudine
cu apariție trimestrială
ISSN 2709-1406

În acest număr :

Daniela Gumann
Iulian Filip
Liliana Popa
Dorian Stoilescu
Elena Mitru
Daniel Ernestina
Mihaela Cristescu
Constantin Gumann
Mihaela CD
Ghiță Nazare
Doina Harnagea
Adi Secară-
Floare R. Candea
Vera Crăciun
Nicolae Nicoară Horia
Silvia Katz Ianasi
Valentina Balaban
Ovidiu Cornilă
Mioara Baci
Carina Ienășel
Bristena Mantu

Coperta I – Neculai Milescu Spătarul - autor
de literatură de călătorie și istorie, cărturar,
traducător - *Sursa foto*: internet
Coperta IV – realizată de Gheorghe Stroia

Contact:

<http://scriitoriromaniaaustria.ro/>

Email: contact.asra2018@gmail.com

Facebook:

[asociatia.scriitorilor.romani.din.austria/](https://www.facebook.com/asociatia.scriitorilor.romani.din.austria/)

Telefon: 0040770430525

*În numele libertății absolute de exprimare, autorii
răspund în mod direct de conținutul materialelor
publicate sub semnătura proprie.*

Condeierul diasporei

REVISTA
Asociației Scriitorilor Români
din Austria
Anul V, Nr.21

Director fondator: Daniela Gumann
Lector: Dan Toma Dulciu
Senior editor: Gheorghe Stroia

Redactori:

Prof. Florica Ranta Cănde
Prof. Univ.Dr. Anton ILICA
conf.univ.dr.Cătălin Negoită
scriitor Adi G.Secară

col(r)dr.ing.Constantin AVĂDANEI

Tehnoredactor:

ing. Constantin Gumann

Colaboratori externi:

Lidia Popa – poetă (Italia)
Antonela Stoica – poetă (Germania)
Liliana Popa – poetă (România)
Bristena Georgiana Mantu – poetă (Anglia)

Gânduri printre rânduri

Pentru că acest număr al revistei Condeierul diasporei apare la data de 01 iunie, Ziua Copiilor, trebuie să încep cuvântul meu cu cele mai cunoscute declarații pe care le adresăm copiilor noștri: *“Ești viața mea!”*, *“Ești totul pentru mine!”*, *“Ești fericirea mea!”*, *“Ești sensul vieții mele!”*.

Desigur, copiii ne reorganizează principiile, modul de viață, activitățile, sentimentele, cam tot ceea ce am fost până în momentul în care au apărut ei pe lume. Iubirea noastră pentru ei depășește orice limită cunoscută de noi înainte ca ei să se nască, dar sunt ei sensul vieții noastre? Trăim doar pentru ei? Cred că merită să ne gândim puțin la acest aspect. Sensul vieții nu-l poți găsi decât atunci când ai adus un anumit grad de simplificare în cotidian, în gânduri, în activitățile zilnice. Nu este un lucru ușor să aduci simplitatea în viața ta deoarece, oamenii se agață de numeroase ispite, obiecte, gânduri și trăiri în care se complac sau de care cred, în mod eronat, că ar avea nevoie.

În timp ce societatea contemporană este tot mai preocupată de nivelul de trai, de situația politică și cea economică iar internetul a devenit o sursă de manipulare individuală și colectivă, în tot acest timp, există oameni preocupați și implicați în cultură și artă. Activitatea culturală a fost mereu o năzuință și o prioritate absolută a individului, aceasta reprezentând acțiunea conștientă în obținerea unui scop definit care dezvoltă și raportează treptat omul și societatea acestuia către nivele tot mai superioare, către nivele civilizate. Cultura este modul de exprimare a unei societăți vibrante, este calea prin care ne spunem poveștile, sărbătorim, ne amintim de trecut, ne deconectăm sau ne imaginăm viitorul. La Galați, viața culturală este destul de intensă și oricât de disponibil ai fi, tot nu poți cuprinde întreaga agendă. Am să vă prezint doar o parte din activitățile culturale din luna mai și veți fi impresionați de efervescența acestora:

În perioada 5-7 mai 2023, s-a desfășurat la Brăila, ediția a XI-a a Festivalului Internațional de Creație și Interpretare "Ana Blandiana", având ca tematică "Poetica spațiului". Au fost prezenți scriitorii Ana Blandiana, Nicolae Băciut, Andreea Răsuceanu, Nicolae Grigore Mărășanu, filosoful Constantin Dică și mulți alții. În cele trei zile de festival au avut loc lansări de carte, simpozioane, momente poetice, recitări, conferințe alternate cu momente de dans, chitară, pian și teatru.

Bibliotecarii din liceele gălățene și-au dat întâlnire vineri, 5 mai 2023, la Mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului” de la Adam, județul Galați, unde au participat la Cercul metodic „Rescriem povești identitare, la Dunărea de Jos”. Propunerea tematicii aparține profesoarei *Elvira Alexandrescu*, bibliotecar la Colegiul Național „Costache Negri” din Galați, partener al Filialei UZPR „Radu Macovei” - Galați, în proiectul „Rescriem povești identitare, la Dunărea de Jos”

Sâmbătă, 6 mai 2023, la orele 12.00, în Amfiteatrul Liceului de Arte "Dimitrie Cuclin", scriitorul și publicistul Sterian Vicol și-a invitat prietenii și iubitorii scrierilor sale la un spectacol deosebit, cu invitați speciali, cu ocazia împlinirii a 80 de ani. Invitați de onoare au fost, pianista Andreea Bratu, actorul Lică Dănilă, criticul literar A.G. Secară și alte personalități ale culturii locale și naționale.

La Librăria "Humanitas", la Colegiul Național „Vasile Alecsandri” și Biblioteca "V. A. Urechia" au loc numeroase lansări de carte moderate de Doru Căstăian, Adi Secară și Maria Lavinia Tudose.

Muzeul de Istorie și Lapidarium - Expozițiile: "Mareșalul Constantin Prezan, la 105 ani de la Marea Unire (1918-2023)", "Simboluri feminine pe timbrele românești", "100 de ani de la decorarea orașului Galați de către Republica Franceză (1922-2022)", "Repere arheologice la Dunărea de Jos", "Civilizația tradițională din sudul Moldovei", "Ambient românesc - ambient european, a doua jumătate a sec. al XIX-lea - începutul sec. al XX-lea".

Muzeul de Artă Vizuală - Expoziția de fotografie "ECOART 2023 - Admirație și Renaștere", semnată de Cornel Gingărașu și Tudor Neacșu.

Sala "Nicolae Mantu" a Galeriilor de Artă - Expoziția "Partea greșită a raiului", de Bogdan Maximovici și Tudor Șerban.

Casa Artelor - Expoziția "Atelier", cu lucrări semnate de studenții Facultății de Arte din Galați.

TEATRUL DRAMATIC „FANI TARDINI”, TEATRUL NAȚIONAL DE OPERĂ ȘI OPERETĂ „NAE LEONARD”, TEATRUL DIN BUZUNAR GALAȚI, au spectacole diverse cuprinzând o gamă largă de genuri (opere, recitaluri, spectacole de balet, concerte, piese de teatru).

Orașul Galați s-a afirmat în plan cultural ca un oraș care apreciază și susține permanent atât artele cât și membrii de valoare ai comunității. Teatrul este de calitate, muzica de asemenea, bibliotecile sunt frecventate și artiști talentați sunt din plin.

Participarea la evenimentele culturale aduce oamenilor multe beneficii, o parte din acestea fiind la nivel personal. Manifestările culturale sunt o sursă de încântare și relaxare și oferă experiențe emoționante și intelectuale vibrante, plăcute sau neliniștitoare, încurajând contemplarea și celebrarea frumosului. Toate emoțiile și gândurile generate de manifestările culturale influențează în mod benefic dezvoltarea personală și starea de spirit. Copiii și tinerii care participă la evenimentele culturale își dezvoltă abilitățile de gândire, stima de sine și, totodată, se pregătesc pentru a face față provocărilor vieții – toate acestea dublând rezultatele educației.

Multe instituții realizează legături puternice între cultura și educație, oferind burse copiilor și tinerilor talentați, ceea ce contribuie la dezvoltarea unor abilități valoroase pentru forța de muncă și, totodată, pentru societate. Cred că avem nevoie de cultură pentru a fi confrunțați cu cine suntem, pentru a ne înțelege pe noi înșine și lumea din jur mai bine, dar și pentru a ne crea repere. Se spune că în timp de război muzele tac. Nu mi se pare că vremurile pe care le trăim sunt mai tulburi decât altele, dimpotrivă. Cel puțin prin părțile noastre. Cultura îți oferă un refugiu în fața asaltului și a invaziei de prost gust.

Este un fel de protecție, din păcate nu ermetică. Resimțim din plin lipsa unor sisteme de referință, iar cultura te ajută să ai aceste sisteme, te ajută să te raportezi corect și echilibrat față de anumite probleme sensibile.

Kant spunea că „un popor fără cultură este un popor ușor de manipulat”. Zilele astea, când manipularea este un „tool”, folosit cu mult talent prin toate mijloacele de comunicare în masă (începând de la rețele sociale și continuând cu presa, care de cele mai multe ori este aservită politic sau funcționează în funcție de interesele mogulilor etc.), cultura este singura armă pe care o mai avem în lupta cu manipularea. Și vedem cu toții unde a dus lipsa culturii...

Daniela Gumann – Galați, România

Iulian Filip - Sonete

Sonet șarcot

*Ca pașnic tun de apă mânuiește
să nimerească doamna tot bărbatul
ajuns cu rândul unde e scăldatul
sub presiunea care-l ametește.*

*Schimb de poziții, unghiuri, înclinare,
s-ajungă getul orice mușchiuleț...
E cel mai mare rândul de băieți
la tunul pașnic care bate tare.*

*Cu ochii ageri ținta studiază
și, fermă, o postează la perete,
apoi în ce atac se declanșează*

*cea mai neostenită dintre fete,
că rând pe rând pe toți îi dezarmează
și îi petrece fără de regrete.*

Sonetul zburătorului așteptat pe pământ

*Aeroportu-i gol și nu te văd...
Câți mă așteaptă să revin din cer?
Nu-mi fac iluzii, nu aștept, nu sper,
doar mă întreb... Dar... tare-ași vrea să cred*

*că n-am dreptate și e plin de lume
aeroportul, plin de așteptare
și între toți tu mă aștepti mai tare
și mă șoptești în cer, mă chemi pe nume.*

*Se-aude pe tot cerul așteptare
și pe pământ văd semne să revin,
și nu-i în cer o altă zburătoare*

*să se încline precum eu mă-nchin
spre șirul de lumini fremătătoare
pe unde-s ochii tăi – de ei mă țin.*

Sonetul bobocului de trandafir

*Întârziat, nesăbuit naivul
vecin al bradului și-al iederii din brad...
Superb, aprins, uluitor captivul
boboc de trandafir când fulgii cad!*

*Miez de noembrie, iarna cu solie
timidă oarecum, dar... să-nflorești?
O fi râvnit, nerăbdător, să fie
lângă un brad, când tu sărbătorești –*

*să-ți facă zile, clipe de uimire,
cât de în treacăt, dar să-l vezi, să-l vezi
cu focul cuibărit într-o pornire*

*de încântare că exiști și-l crezi
răzbit aievea ca o fâlfâire
din multele pe care le visezi...*

Sonetul rânduielii la murit

*Nu vă-mbulziți, muriți cum se cuvine,
respectuos mențineți rânduiala.
Odată moare omul – socoteala
să o-nțelegeți: cine-i după cine?*

*Că nu-i frumos, obraznic când se bagă
să moară înainte la părinți
copiii... Ia să fiți cuminiți,
viața s-o trăiți cât mai întreagă*

*și dragă să vă fie s-o-impliniți,
cum ați văzut că fac cei dinainte,*

ca uneori să fie fericiți...

...De-atâtea ori nu ne ajung cuvinte
pe malul gropii noilor muriți
la lecția cu vechi învățăminte...

Sonetul însetaților

Pornesc întrebător către izvor...
De sus mă-ntreabă careva: ești bine?
Cobor, săpând cu grijă trepte line –
s-aud prin luturi cursul apelor.

Se întretaie coborârea mea
cu despletitul apei căutate...
Răscruce-a fi de drumuri însetate
pe locul unde apa va urca.

Ochi de fântână, cumpăna de pază –
s-o vază de departe însetatul
și-ntrebătorul de izvor s-o vază,

pe-aici să-și domolească întrebatul
și în oglinda apei să se-ncrează
că-a fost odată... Ce minune-i datul!

Sonetul firului de fum

Timid, un fir de fum se toarce
în contra fulgilor ce vin...
Li se-ntretaie drumul lin,
din care n-au cum se întoarce –

e despletire-n sus, în jos,
imaculată ori cărunță...
Parcă ar fi un fel de nuntă
cu mirii așteptați frumos:

cu flori de-argint pe la ferești,
cu-alai de sănii și copii,
cu muzici surde – le ghicești...

Iar mirele-i din cer – îl știi...
Mireasa-i de pe la Fălești?...

Nuntașii toți – cu poezii...

Sonet cochet

Set de culori uitate pe pian,
un miez de toamnă, curcubeie plate
peste păduri și-n poezie date –
sonet cochet pe val danubian.

O curgere, sub valuri tănuț,ă,
ademenește-n larguri despletirea
simfonică a ce o fi uimirea
de val, de mal, de frunza limpezită.

Chiar freamătul de frunze bate mat,
catifelat pianul îi răspunde...
Dar ce răspuns? Și cine a-ntrebat?

Culorile se despletesc pe unde
în portative vălurând ciudat
sublime muzici, armonii rotunde.

Sonetul albului ceresc

Pediatrului Sergiu Petroșișin

Ce iarnă-n astă toamnă
pe lângă Călăraș...
M-am nimerit părtaș
în muzici albe, doamnă.

În codru, printre brazi,
sub cetini îngrelate
citesc imaculate
solii – din veci spre azi.

Nescrisă, se așterne
imensă provocare –
să văd, s-aud cum cerne

din moara zburătoare
pe brazdele materne
imensa vălurare...

Iulian Filip – Chișinău, Republica Moldova

Liliana Popa

Letiția Vladislav: "Duc țara în mine, ca pe o a doua inimă"

Letiția Vladislav a fost redactor la Radio România Cultural, a plecat din țară în anii 80 parcurgînd un traseu sinuos: Olanda, Germania, Spania cu opriri în locuri de ea știute și regăsite mai apoi....

Titlurile povestirilor sînt incitante dar în spatele lor nu veți găsi ceea ce credeți. Dă dovadă de inteligență artistică, de o bună cunoscătoare a scrisului în proză, nu are cuvinte în plus, cititorul nu fuge, nu se plictisește...

„Niciodată nu e prea târziu, am putea spune în cazul autorilor români plecați în exil și care revin după mulți ani de absență în actualitatea literară. O revenire spectaculoasă este cea a Letiției Vladislav, colaboratoare permanentă a publicațiilor «Leviathan». După aproape patru decenii de absență.....prozatoarea mai mult decât promițătoare în anii '80 (romanul *Vrăbiile pământului*, 1978 și *Viață la prima vedere*, proză scurtă, 1980) a publicat romanul *Puzzle*. *Chemarea cocorilor* (2019), urmat de *Lockdown* (2021....despre care am scris și eu o cronică-) și *Masada* (proză scurtă, 2021).

Din august 2018, Letiția Vladislav a susținut o rubrică săptămînală de proză pe portalul *Leviathan.ro*, «Dragoste, străinătate și vis». Titlul propus de autoarea stabilită acum în sudul Spaniei m-a atras de la bun început: ieșea din obișnuința și oarecum previzibilitatea titlurilor de rubrici din presă, chiar a celor mai... enigmatice, inclusiv din presa literară. Nu ne-am înșelat, nici eu, nici Pușa Roth. Apoi, cele trei idei tematice (dragoste, străinătate – v. exil, dezrădăcinare – vis) deschideau de îndată poarta unei experiențe personale transfigurate, la limita dintre o realitate rememorată și proiecția ei imaginară. Citite săptămînal sau reunite în volumul *Masada* și acum în *Herr Wang și genitivul*, este evident că prozele Letiției Vladislav au un substrat memorialistic înveșmîntat însă cu bune rezultate în haina ficțiunii. Revin locuri cunoscute și frecventate de autoare, crîmpeie de amintiri, întâmplări probabil trăite, naratorul poate fi unul dintre personajele feminine sau doar «martorul» lor de altădată. Ceea ce nu conduce însă la o privire cu pronunțat accent subiectiv asupra acestei lumi ori la un decupaj în tonuri feministe. Dimpotrivă, narațiunea Letiției Vladislav, sobră, uneori chiar distantă, este una de tip realist, obiectivă dacă se poate spune, în care naratorul intervine mai degrabă funcțional, fără descrieri lungi sau divagații stilistice, atît cît trebuie pentru derularea povestirii. Nu există, apoi, niciun exces analitic, interes exagerat pentru caracterologie, impropriu tipului de narațiune practicat de autoare și mai ales stilului său.

Spre deosebire de *Masada*, în care erau reunite mai ales proze înveșmîntate în haina ficțiunii, aici autoarea le-a selectat pe cele în care rememorează momentele dinaintea plecării definitive în Germania, în anii «foametei» ceaușiste, și primii ani de exil, cu purgatoriul «lagărelor» pentru exilați și greutățile adaptării într-o țară străină. [...]” – Costin Tuchilă, *Pe pânza fragilă a vieții de emigrant*, prefață.

Volumul de proză scurtă *Herr Wang și genitivul* de Letiția Vladislav, cu o prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Costin Tuchilă. Lector: Pușa Roth. Format A5, 208 p. ISBN 978-606-95528-6-5. Preț: 25 lei, 11 euro, 12 dolari USA.

Volumul a fost prezentat de: Ioan Adam, critic și istoric literar, Costin Tuchilă, critic literar, Pușa Roth, scriitoare, director al Editurii *Leviathan* și Emil Lungeanu.

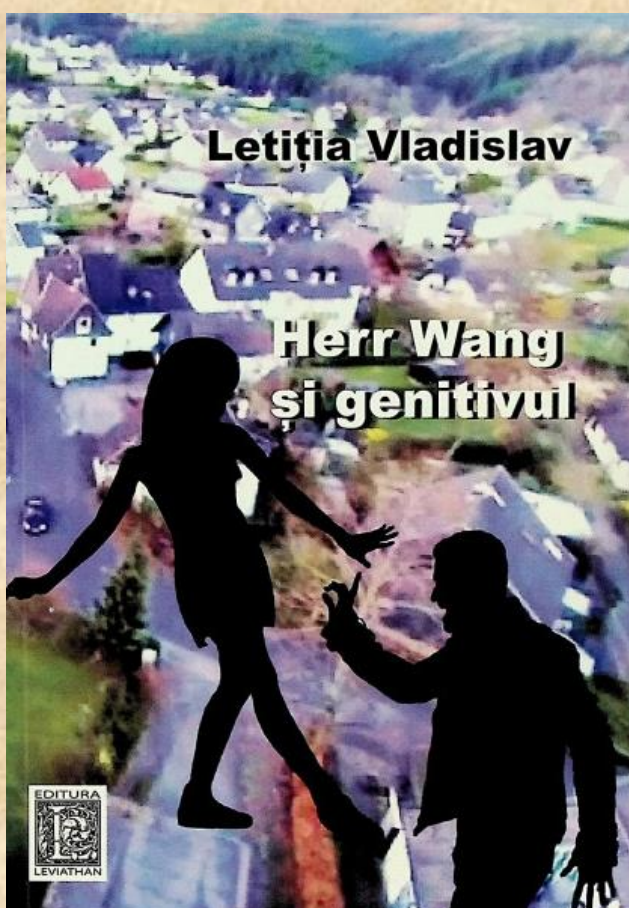
De când începuseră cursurile la Institut n-am obosit să invit, la sfârșit de săptămână, colegi străini la noi acasă, în orașelul dintre păduri. Asta făcusem în România, asta făceam și aici. Era bucuria de a cunoaște alți oameni, să-i auzi vorbind despre locuri total străine ție, să le poți descrie, la rândul tău, locurile natale, să-i cunoști și să-i lași să te cunoască. Fără să aștepți nimic de la ei. Cei doi americani nu văzuseră, încă, iarna la ea acasă. Erau ca doi copii, abia intraseră la facultate în San Francisco, unul studia muzica, altul teologia și veniseră aici numai pentru un semestru. Îmi povesteau că aveau o prietenă la facultate, născută în Dallas, însă cu părinți români, țigani bucureșteni și că fata era mândră să spună "I am romanian gypsy", așa de mândră că toată lumea o striga Miss Gypsy în loc de Florina Cernușcă. Ea nu fusese niciodată în România, pentru că avea trei frați și bani puțini. Tatăl ei cânta la un instrument într-o orchestră, mama făcea curat pe la alții, frații ei erau buni la școală și visau să aibă o altă viață pe pământul străin. Ea lucra la aeroport, câteva ore, studia muzica împreună cu Greg, era iubită și respectată în toată facultatea. Le-am spus că această familie a avut mare noroc, în București, țiganii nu o duceau din cale afară de bine și dacă nu erai destul de șmecher, nu reușeai decât să faci mici găinării care nu te îmbogățeau. Ei fuseseră destul de multe ori invitați la masă în casa țiganilor și se bucurau la nebunie să descopere că și la masa mea erau sarmale și ciorbă de burtă.

– Ești și tu țigancă?, m-a întrebat Eric, teologul, faci tot ce făceau ceilalți din America.

– Da de unde... am avut prieteni țigani, am crescut cu și printre ei. Mâncarea este românească...

Le umflasem capul cu povești despre Dracula, vampiri, strigoi, usturoiul agățat la intrarea în ogradă, despre daci și romani și despre ce au lăsat, mai ales romanii, în urma lor. Pentru ei Transilvania era, fără îndoială, magia unui Dracula și visul fiecărui american. Nu Berlin dus-întors, nu, Transilvania dus-întors, chiar dacă nu știau că, înainte să ajungă la Sighișoara, trebuiau să aterizeze în București. După ei venea Sue Chong, chinezoaica din Boston. Maică-sa avea o librărie. Venise în Germania tot pentru un semestru. Studia arte plastice, desena formidabil și era îndrăgostită de cultura germană. Era o fată timidă, însă mereu veselă. Copiii erau leșinați după ea. Seara, după ce mâncam, ne așezam în fața televizorului și ea ne povestea de sutele de cărți din librăria mamei, de Universitatea din Boston, de greutățile zilnice și lipsa banilor. De tată nu povestea nimic. Cred că trăia singură cu mama ei. Noi o încurajam cum puteam, nici la noi nu se trăia în lux, ba îi făcusem un pulovăr roșu cu un om de zăpadă, pentru că după sărbători era ziua ei de naștere și nu avea pe nimeni să se bucure cu ea.

Chinezii o vedeau ca pe o americană, iar ea nu își găsea locul printre lumea asta pestriță. Chiar că eram tare amestecați. Numai chinezii rămâneau între ei. Veniseră cu toată grupa la Weihnachtsmarkt, Târgul de Crăciun, se bucurau cu noi de inimioarele de turtă dulce (le cumpărau la nebunie, ca să le trimită acasă și pe toate trebuia să scrie "Ich liebe

Dich" sau "Schatzilein", pentru că era foarte nemțesc și aveau mare trecere în Pekin), beau vin roșu, fiert cu toate mirodeniile lumii, că numai mirosul lui îți intra în creier și te făcea să te simți într-o lume magică, chiar dacă îți înghețau mâinile și picioarele, pentru că afară ninge și era foarte frig. Dar cu tot vinul și magia târgului, ei rămâneau în mica lor grupă. Învățaseră foarte repede germana, nu făceau greșeli gramaticale, ca noi ceilalți, Wolf ne spusese că întotdeauna cei veniți din China erau pe primul loc la memorarea cuvintelor cu articolul potrivit, ori la micile conversații în grup. Herr Wong era mai în vârstă decât noi, la cei patruzeci și doi de ani ai lui, avea un titlu de doctor în fizică și scrisese câteva cărți de pedagogie. Păcatul și slăbiciunea lui era Susan Donahue, fata unei localnice căsătorită cu un soldat american și emigrată de peste treizeci de ani în America. Susan stătea în bancă cu Brenda, o blondă frumoasă, artistă, zicea ea, ba chiar ne adusese un film făcut la Hollywood, unde, e drept, juca un rol de două minute, dar ce importă, zicea Brenda, numele ei era scris acolo, pe ecran, cu litere mari, era tânără, avea timp, succesul va veni, cu siguranță, zicea, iar noi, fetele, o ascultam leșinate, pentru că știa să se facă plăcută, era plăcută și frumoasă, nimeni nu murea de invidie, pentru că Brenda era modestă și tare la locul ei. Le avea în toate culorile și le purta cu un evident patriotism și dragoste, un pic studiate, pentru că știa că băieții din grupă abia așteptau să vadă cum i se rup nasturii și sânii ei plini ei vor cădea peste caietele de gramatică. Herr Wang era numai ochi. Wolf vorbea, Wang, cu ochii la Susan, înghițea în sec și se încurca, din ce în ce mai des, la genitiv. Frazele nu mai sunau ca altădată. Wang făcea greșeli, posedat de fortăreața americană. Cei mai mulți dintre noi locuim la căminul studentesc, Susan locuia în casa bunicii, nu departe de Institut. Într-o dimineață, exact după orgia cu vinul fiert la Târgul de Crăciun, Susan îl opri pe Herr Wang la intrarea în Institut. Gesticula, era roșie ca un rac și părea furioasă. Noi toți la ferestre.

– De ce, țipa Susan, ținându-l pe Wang de gulerul paltonului, de ce m-ai urmărit azi noapte?

– Eu?

– Te-am văzut. Ascuns la poarta vecinilor... De ce ?

Herr Wang se înroșise și el. Cu siguranță știa multe în germană, despre atomi și energie, dar violența Susanei îl paralizase.

– Eu, încercă Wang să răspundă, eu...

– Ce?!

– Pieptul tău mă scoate din minți, reuși Herr Wang să pună lucrurile la punct, te vreau! Mai mult nu-i venea pe nemțește.

– Chinez pervers!

– Nu, nu, Susan, nu...

– Du-te la dracu, ai auzit, la dracu!

Îl lăsa acolo, amețit de dezamăgire, rușine și furie și intră în clasă.

– Pervers, țipă Susan, de parcă noi am fi vrut să-i mângâiem sfârcurile, perversă lume!

– Fato, o potoli Giorgios, nu-i chiar așa de rău cum crezi... ai un piept frumos și Wang îl divinizează... ce-i așa de pervers?

Nu răspunse. Cele șase ore, plus pauzele, trebuie să fi fost un calvar pentru cei doi. După câteva zile, Sue ne povestea că Herr Wang a vizitat un bordel la ieșirea din oraș. Omul se liniștise. Wolf putea continua cu genitivul. Susan și Brenda se mutaseră în spatele chinezilor, aventura vin fiert trecuse și noi, nebuni cum eram, încercam să găsim un iubit pentru Meral, turcoaica blondă, cu ochii verzi, care începuse să vină aproape săptămânal la noi acasă. Iar eu bănuiam că este un pic fixată pe bărbatul meu. Nu ziceam nimic, dar eram cu ochii pe ea. Începuse luna februarie.

Murcia, Spania

LILIANA POPA – București, Radio România

Dorian Stoilescu - Versuri

Locuiește în zona metropolitană Sydney și este lector în educație la Western Sydney University. A obținut doctoratul în educație la Ontario Institute for Studies in Education a Universității din Toronto (OISE / UoT). Născut în Galați, scrie poezie, proză, eseuri și traduceri în română-engleză. A activat la cenaclurile Anton Holban și Noduri și Semne în România și la New Writers Group Inc și Western Sydney Writers în Australia. În poezie, a publicat peste 300 de poezii în română și engleză. A debutat în 2019 cu volumul de poezii „sub roțile tirului”. În 2022 a apărut volumul „stetoscopul” și în 2023 volumul „Semințe, drone, amintiri”. Printre revistele la care a publicat din

1999 se numără: Convorbiri Literare, Vatra, Poesis International, Poezia, Viața Românească, Familia, Itaca, Kryton, Sintagme Literare, Porțile Nordului, Conta, Argo, Destine Literare, Monitorul de Poezie, Metafora, Contraste Literare, eCreator, Axis Libri, Extemporal Liric, Citatepedia, Școala Gălățeană și Parnas 21 (în română) și Live Encounters Magazine (Poetry & Writing), WestZine Antology, Writers Group Inc. Anthology și Between Dusk and Dawn Romanian/ Australian Literature Anthology în engleză.

azi noapte

azi noapte am condus un tanc, de parcă
n-aș fi învățat să conduc,
de parcă
n-aș fi avut direcție, de parcă
nu știam unde eram,
de parcă
nimic nu era al meu – de parcă
mi se rânduise să ucid.
am ochit tot. am intrat din plin.
în tot. am nivelat tot. am distrus
tot ce iubeam. întâi
am demolat propria casă – pe care
o divinizasem.
apoi am spulberat
clădirile orașului natal. am lăsat în urmă
doar munți de moloz...
m-am trezit apoi într-o margine de drum. australiană.
priveam convoaie nesfârșite de tiruri. soarele
răsărea peste turme de speranțe, spaime, încercări.

moțăisem în trafic într-o mașină strâmtă. o nouă zi.
încerc să reintru în trafic, s-ajung repede la serviciu.
aproape de mine,
un grup de canguri mă fixează uimiți din priviri.

declarație vamală

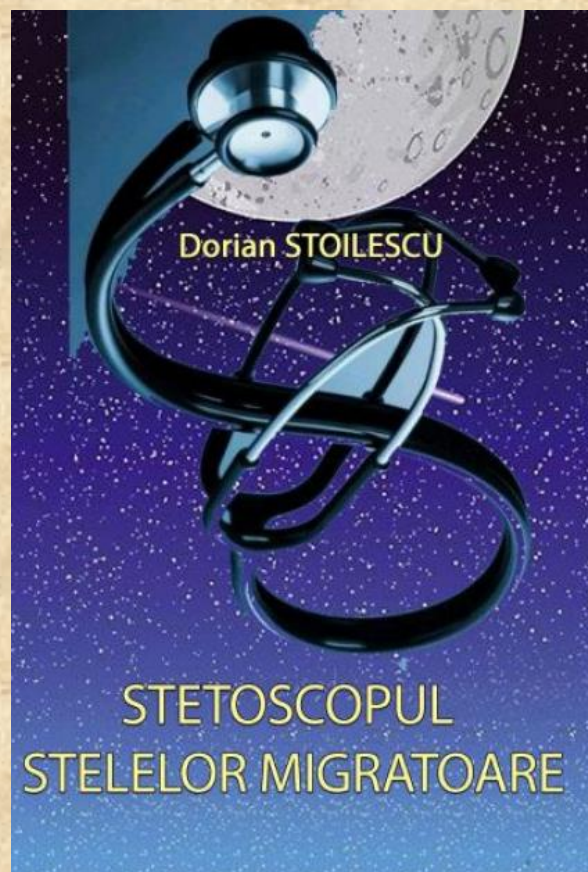
nu mai am prieteni
nu mai am școală
nu mai am nici frați & surori
nu mai am nici părinți
nu mai am casă
nu mai am țară
băiat de nouă ani refugiat din Ucraina

tânăr cumsecade (montaj)

acum 30 de ani
acel tânăr era cel mai blând din cartier.
se purta întotdeauna bine cu toți.
făcea cumpărături pentru cei vârstnici,
vorbea frumos cu fiecare. apoi
a sosit războiul sârbo-bosniac. acel binevoitor
a început a deprinde un nou tabiet, un obicei
ceva mai deosebit. la micul dejun
aducea câte trei la cafea. aducea trei prizonieri.
trei bărbați. le împrăștia creierii.
câte-un glonț
pentru fiecare.
câte trei pe zi. la cafea.
acum sunt prea mulți soldați ruși cumsecade.

pedepsirea naziștilor (montaj)

9 martie, 2022. soțul, soția și fiul de 4 ani trăiau liniștiți în satul Șevșenkove lângă Kiev.
dimineața un grup de militari ruși le-au ucis câinele. s-au întors după lăsarea întune-ricului
făcând zgomot iar când bărbatul a ieșit să vadă ce se întâmplă a fost împușcat mortal... sunetul
pașilor în casă... comandantul intră cu un soldat. „unde este soțul meu?” a întrebat femeia
îngrozită.
soldatul a scos o armă, i-a pus-o la cap și a zis: „l-am ucis pentru că era nazist”. i-a întrebat de
dovezi. ei i-au poruncit fiului ei să se ascundă într-o cameră. apoi i-au spus: „ai face bine să taci
sau îl voi aduce pe fiul tău să-i arăt creierii tăi împrăștiați prin toată casa”. i-au ținut mereu o
armă la cap, au bătut-o și-au violat-o. se tot întrebau unul pe altul „s-o ucidem sau s-o mai
ținem în viață?”

lașitate

acum rugămintea rămâne o prejudecată, amăgire.
 cel vanitos păcălește pe ceilalți & pe sine. se justifică,
 că e blând, bun, înțelept. că ar face lucrurile altfel.
 respirația iese, plimbare în curtea spitalului.
 căutăm disperați poarta de ieșire. plecăm.
 facem puțini pași, ne împotmolim. intrăm
 repede înapoi.
 gândim c-ar trebui să fie o fericire undeva.
 ne amintim naufragiile de ieri,
 acum, când sacii morgilor ucrainene
 ne remodelează trupurile trecutului.
 așteptăm acea zi în care devenim brusc zei.

*

dar acum nepăsarea doar duce convoiul gândurilor
 astăzi tot ce vrem este fără nicio călătorie.
 apoi ardem în strânsă legătură cu acel neclintit punct
 din morți dictate de protocoale ale conformismului.

Dorian Stoilescu – Sydney, Australia

Elena Mitru

Prietenia mea cu timpul

Trece timpul, trece, nimic nu-l oprește în loc. Să stea și el puțin să mai cugete la altceva. Treaba lui este să umble, să alerge de colo- colo neîncetat. Încercam din când în când să vorbesc cu el ca între doi prieteni vechi. Eh, prieteni, zic și eu așa că mi-ar plăcea să fim, dar nuuu, nu suntem. Nu suntem și gata! De atâta amar de vreme de când ne cunoaștem n-am reușit să ne împrietenim. El mi-a rămas întotdeauna un adversar. Așa este el, aleargă într-una, nu vede, nu aude. Eu, după el, poate, poate-l prind măcar un pic. Da, de unde! Nu se lasă! Are o energie nemăsurată ca și distanțele pe care le parcurge peste întreaga lume. Vreau să fac totul "în timp". Care timp? Acela pe care mi-l măsoar singură de aici până aici. Și încep să mă concentrez, mă

străduiesc, pentru că vreau să reușesc. Dumnealui, timpul, trece repede măsurat sau nemăsurat. Desigur, de multe ori reușesc, dar vai, cât de greu! Asta este, mă aflu mereu în lipsă de timp.

Nici nu știu cum aș putea să fiu "în timp". Nu am auzit prea mulți oameni reclamând lipsă de timp. Probabil că ei nici nu se gândesc la asta. Pentru ei timpul curge altfel, mai lin, mai frumos. Poate pentru unii timpul este prea lung, prea zgomotos. Alții spun că se plictisesc fiindcă nu au nimic de făcut. Cum o fi asta să nu ai nimic de făcut? Cu așa ceva nu m-am întâlnit niciodată. Întotdeauna am avut timpul ocupat cu ceva. Dacă acel ceva s-a rezolvat, altceva a stat la rând să fie făcut și tot așa vin unul după altul până le mai las câte un pic să se mai potolească și ele, ceva-urile astea, ca eu să mai respir puțin. Nu le chem eu. Vin ele singure peste mine și nu le pot lăsa nerezolvate că mă împinge timpul de la spate. Mă întreb câteodată, cum ar fi dacă nu ar exista noțiunea "timp"? N-ar fi măsurători în zile și nopți, sau ar fi numai zile ori numai nopți?

Atunci ce ar face Soarele cu răsăritul lui când vine să ne dea lumina zilei? Zic și eu nezise! Și încă iar mă întreb că uite, multă lume a "plecat" fără să-și încheie treburile pe aici pe lângă noi cei rămași. Le-au lăsat neterminate, alții nu le-au cunoscut și au avut și ei treburile lor, sau poate așa au fost ele încheiate pentru cei ce spun că nu le-au rezolvat? Ce s-o întâmpla oare cu ele după noi? Probabil vor fi date la o parte. Uite cum apar o mulțime de idei și gânduri înfășurate în timp. Timpul aduce, timpul ia, timpul trece, timpul vine!

Poate într-o zi, cândva, voi reuși și eu să mă împac cu timpul, să-l înțeleg eu pe el și el pe mine până n-oi pleca. POATE!

Capitolul "Prietenia mea cu timpul"
Vol. ULTIMUL PRAG-Editura Rawex Coms
Elena Mitru – New York, SUA

Daniel Ernestina - Versuri

TARABA CU VORBE

Iubito,
nu sunt prea subtil
ș nici nu vreau să te-aburesc,
dar *te ador*
și *te iubesc*
se vând la mall
în pungi de-un kil .
Ba poți găsi
la preț redus
și vorbe
care nu s-au spus.
Fără eforturi
poți s-aduni
cuvinte care-ascund minciuni,
iar în ureche
poți să-mi picuri
cuvinte care spun nimicuri.
Dar se găsesc
destul de greu
cuvinte
pentru ce simt eu.

CONJUGÂND „A IUBI”

În viață
mi-a plăcut
să zbor
cu „A IUBI”
la viitor,
necontrolat

și neatent
să ard
cu verbul
la prezent;
dar,
de un lucru
m-am temut:
eu știu cât doare
la trecut.

DORINȚA

Ca să ajung cu mine-n față
Trag amintirile la greu
Sunt obosit de-atâta viață
Și sunt sătul de-atâta EU

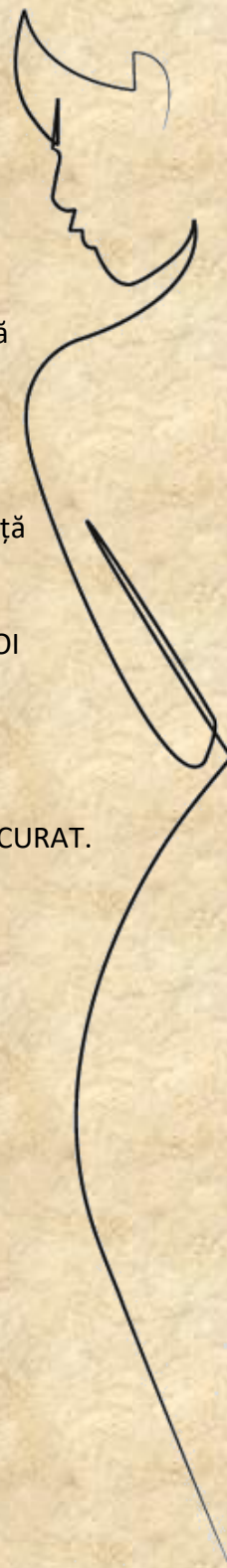
Pentru că soarta mă răsfăță
Am prins și aur și noroi
Sun obosit de-atâta viață
Și sunt scârbit de-atâta VOI

Învins de ură și de greață
Între minciună și păcat
Sunt obosit de-atâta viață
Și-aș vrea să mor IUBIND CURAT.

NAUFRAGIU

Eu am plecat
pe dâra de lumină
pe care-o lasă luna
în drumul ei spre mare.
Eu am chemat-o
și pe ea să vină,
dar ea a râs
pierzându-se în zare.

Iar zarea brusc,
devine-ntunecată
și nori veniți din zare
răpesc lumina lunii
și fără lună
cărarea mea dispare

iar eu m-afund în mare
murind cum mor nebunii.

CRONICA UNEI TRAGEDII COTIDIENE

S-a sinucis
un neuron!
și m-a lăsat mai prost
cu-un gând
și toate visele plângând,
căci eu am vise
anormale
și multe
și sentimentale.

POEZIE ANGAJATĂ

Se-mperechează
porumbeii
Și tot orașul parcă tace
Cuprins de flacăra ideii
De fericire și de pace.

Se prind bogații și
plebeii
În hora dragostei ca
frații.

Se-mperechează porumbeii
Să se-nmulțească găinații.

FUNERALII LA O IUBIRE

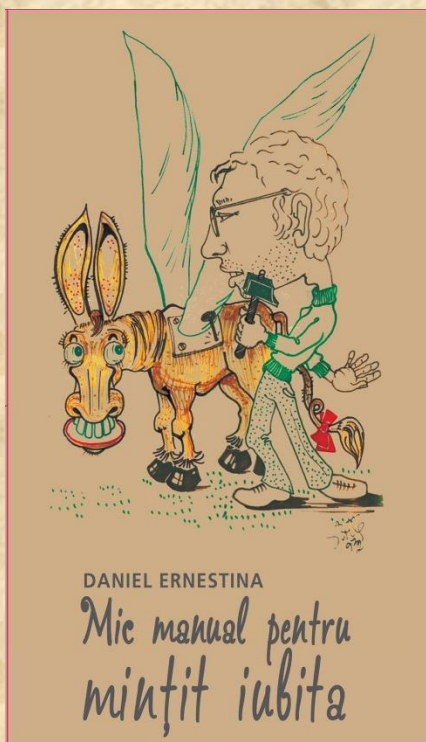
Pianul meu, bolnav de tuse,
Are-un gând sinucigaș.
Nu-l credeam atât de laș,
Dar, din vorbele-i nespuse
Bănuiesc ce îl frământă:
Dacă domnul nu mai cântă,
Doamna nu se mai alintă,
Tonul a-nceput să mintă
Partiturile sunt scrise
Pentru altă elegie,
Armoniile distruse
Fac un pian bolnav de tuse
Inutil în căsnicie.

POEZIE DE DRAGOSTE I

Două crâmpeie mici de cer
ce plouă lacrimi,
câte-odată
vor să visez
s-aștept,

să sper,
căci ea se lasă
doar visată.

Și fiindcă soarta n-a decis
(doar mi-a zâmbit cu ironie)
Simt că iubita mea din vis
e doar motiv de insomnie.

POVESTE DE DRAGOSTE

Când toate visele de ieri
Se dovedesc a fi doar clanțe
La uși pe care-i scris „speranțe”
Dar care nu dau nicăieri
Și când iubirile focoase
Devin dureri nealinate
Mai sper, iubito, că se poate

Să cred în vorbele-ți frumoase?
Mi-e sufletul deja sălbatec
Ca un mustang în prerie
Și cu perfidă ironie,
Iubito, iar mi-ai dat jăratec.

Daniel Ernestina – București, România

Mihaela Cristescu

PETRECEREA

Era vineri seară și începusem să cred că aveam nevoie de un loc comun, de un repaus în plină vârtoare, poate de o fantă, o bijuterie autentică încastrată în icoana de deasupra patului. Liniștea încă nu îmi acoperise privirea deschisă, încercam să ierarhizez evenimentele cu răbdare și conștiinciozitate, prin limită și durere. Înțelepciunea lumii, precum și filosofia ei, se demonstrau încă viabile, mai aveam nevoie de o certitudine pentru a crede. Trebuia să plec pentru a mă întoarce.

S-a întors către mine și a răspuns amicului de conversație: „*Ist es nicht schön?*” Nimic de înțeles, am revăzut pentru câteva miimi de secundă tragedia percepției extrasenzoriale, a ne-auzului, bucuria înțelegerii unice și depline, dragostea necondiționată și introvertită. Aștepta replica mea, dar am considerat suficient un zâmbet monosilabic, rememorarea câtorva note muzicale imperceptibile, murmurate prin mulțimea romantică, neutră și relativ confuză, aflată în salon. Asculta și a continuat: „*Am nevoie de caietele lui, de scrisul lui. Altfel nu pot înțelege.*”

La pian se cânta *La Fantastique*, Hector Berlioz întrucâtva, câteva perechi tinere ascultau tema transpusă pe clape, incredibil de modern. „*Și-a pierdut din intensitate. Cine îl poate înlocui pe maestru?*” Crezusem că numai eu rămăsesem nemișcată, în timp ce Pământul își continua traiectoria împreună cu ceilalți *Homo sapiens sapiens*. „*Chiar am nevoie de ele. Au rămas numai șase luni până la premieră.*” Mă urmărea cu paharul de vin roșu în mână, fără să înțeleagă impulsul, încercând să mă mintă cu luciditate. Știam că, în fapt, are dreptate, finalul aventurii muzicale va demonstra actualitatea descoperirilor sale, performanța va fi completă și, în aceeași timp, consumatoare de energie, până la transfigurare. Nu mai avea prieteni, dar trăia intens și iubea muzica, așa pecum iubea bunătatea, ca ultimă și perfectă soluție a lumii contemporane. L-am invitat la etajul superior, în biblioteca „Imperiala”. În continuare încerca să mă convingă de puterea cuvintelor secolului al IX-lea, de necesitatea înțelegerii conversației, de imposibilitatea interpretării muzicii doar din perspectiva muzicii. Am deschis computerul care mi-a determinat locația. Aveam acum copia manuscrisului și l-am simțit cum aștepta să îl primească. „*Îl voi citi acasă. Dimineața este terminată acum. Să mergem printre invitați. De obicei, după-amiaza îmi place să-mi cunosc personajele.*”

Am coborât printre ceilalți și i-am salutat pe rând (eu mai mult), negăsindu-și cuvintele, păstrând ca martor acel succes necunoscut de nimeni: „*If music is the food of love, play on,/ Give me excess of it; that surfeiting,/ The appetite may sicken, and so die.*” (Shakespeare - Duke Orsino, *Twelfth*

Night, Act 1, Scene 1, 1-3) Aș fi preferat să nu distrugă Caietele de Conversație, chiar și în copie fiind, aș fi încercat să le răscumpăr oricât de mult m-ar fi costat afacerea, doar că acum erau ale lui și îi aparțineau ca un dat al faptelor, imposibil de realcătuit în altă îmbrățișare. „*Am îndoieli în ceea ce privește conexiunea dintre gând și exercițiul real al clapelor.*”, îmi spuse, aprinzându-și tutunul în grădină. „*Sunt supărat și gândesc prea mult. Nu am înțeles încă axiologia valorilor.*” „*Și crezi că filozofia lui va completa inaccesibilitatea?*” „*Nu știu. Va trebui să caut și voi găsi.*”

Încă luminează în mijlocul discuțiilor amicale, toamna înceta să mai distrugă copacii, frunzele argintii amintindu-mi de autenticitatea pădurilor, nicidecum de moartea lor. I-a plăcut unul din copacii cei tineri, aproape fără umbră, din apropierea lacului. „*Peste câțiva ani*”, începu fără posibilitate de contrazicere, „*... peste câțiva ani, întreg peisajul va fi schimbat. Singurele monade care vor descopri adevărul trecut vor fi înregistrate în structura intrinsecă a naturii. Ea își va reaminti muzica, vibrațiile nevăzute ale nucleonilor. Cine știe care va fi mediul de stocare a informației? Doar că tot mai mult cred în sunetele armonioase care vor transcede vibrația, vor ajunge dincolo de gând și rațiune. Mai presus de toate, libera alegere a ființei va defini unidirecțional și specific particularitatea general umană. Visul, draga mea, visul va deveni atunci singura performanță viabilă.*” Era greu de răspuns, din perspectiva mea viitorul fiind numai un concept, inevitabil și colorat pe baze infantile. Judecam, totuși, o valoare profundă și puternică în atitudinea sa, gata să străpungă lumea noastră, viața așa cum aș fi vrut să o ajung din urmă, o pierdere a dimensiunilor firești, arta depășindu-și parametrii măsurabili.

A mai rămas câteva minute în grădină povestindu-mi detalii ale aventurii sale concertistice: trenuri și avioane, public și aplauze, nemulțumiri... „*Acum va trebui să plec. Dacă spiritul meu de observație nu mă înșală, sunt unii prieteni care ar dori să schimbe câteva cuvinte cu tine. Cu siguranță va trebui să uităm și să revenim. Să râdem și să glumim.*” Și-a luat rămas bun și a promis că nu va uita generozitatea casei noastre. Am închis ușa în spatele lui, dincolo de Mackintosh-ul protector. Nu am putut încă înțelege cum de folosește computerul, cum de conduce mașina sau de ce are nevoie de telefon mobil. Singurul fapt pe care l-am deslușit este abilitatea cu care putea aduna trecutul și prezentul în aceleași mișcări ale mâinilor. Unele părți ale corpului ne trădează întotdeauna. Suntem încă vulnerabili și liniștiți.

Mi-a înapoiat caietele la câteva săptămâni după premieră, rugând un prieten din Berlin să le aducă. Le aveam acum cu mine, încercând o întrebare timpului, păstrând în minte, încă vie, întâlnirea. Și așa, în Vinerea aceea Mare, am deschis, la întâmplare, unul din volume și am citit: „*Musik ist höhere Offenbarung als alle Weisheit und Philosophie.*” – Ludwig van Beethoven

Eseu publicat în volumul „Douăsprezece hierofanii – între Australia și România”, Editura Sf Ierarh Nicolae (dețin drepturile de ‘copyright’)

Mihaela CRISTESCU - Sydney, Australia

Constantin Gumann - Versuri

A fi, sau a nu fi

A fi, sau a nu fi, problemă
O-avea și Shakespeare ca dilemă
Să fii pozitiv în viață-este sagace
Iar de ești negativ stai ca pe ace.

Dar, a avea, a devenit o pandemie
O boală de nevindecă în omenie.
Ne zbatem să acumulăm la infinit
Fără limite un cont de bancă nesfârșit.

Și uite-așa ne consumăm viața,
Pân- la momentul când se rupe ața
Și iei cu tine numai patru scânduri
În întunericul din cele reci străfunduri.

Qui prodest ? este întrebarea
Quo vadis ? este constatarea
Răscruce-n care te blochezi
Pe cin-să crezi, să numai vezi.

Pe piatra de la țințirim
Vom scrie, cei ce te iubim,
Nu prețuim ce ai avut,
Noi prețuim ce ai făcut.

DORU 1946 - 2021

Trei grile-de referință, viața ne-a învățat,
Omul adevărat, momentul cumpătat, și locul
adevat.

Dar el fiind **OM** predestinat, de-a lui mamă
Dor fu botezat.

El a crescut c-un suflet exteriorizat, un lider
foarte cugetat.

La **Doru** trebuie-adăugat **Dinu Glăvan**,
numele bine atestat.

Tradus el poate fi gladiator sau om cu cap de
domnitor.

Și grupul jurnaliștilor puțin rebeli
multiplicându-se ca liota de cavaleri.

Crescu intens și bucuros, spre-al țării noastre
c-un real folos.

Întreaga lume a aflat de-acele filiale, **UZPR**
numite fiind cu bună atestare

De el create-n mod vârtos, conglomerat de
jurnalism foarte voios.

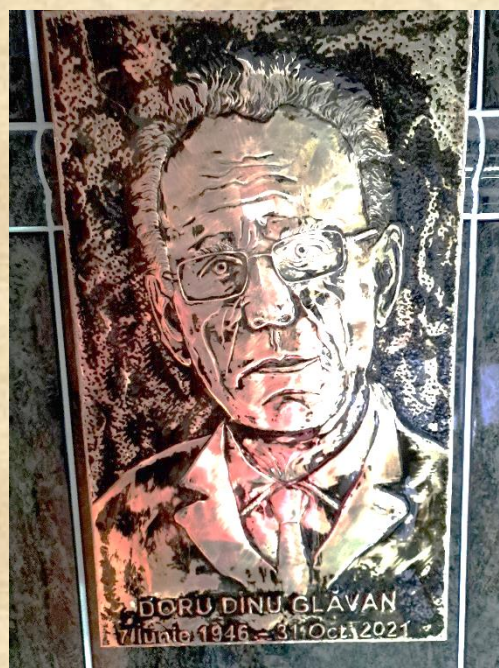
Chiar dacă pandemia ni la luat, din inimă el
n-a plecat niciodat,

Pentru că el este **Dor**, un nume nemuritor,
dătător de izvor-nepieritor.

Așa cum el spunea ades, tu ești acuma la
cules, apleacă-te mai des,

Alege și culege bine, imaginația e-n tine,
scrie fără de suspine.

În convorbirea noastră de interior, era cu
drag, **EL**, acelu **DOR**.

Actorul permanent

Pe scena vieții, unii sunt actori
 Au masca pregătită și mult antrenată
 Una-nsorită, de-alta poți să mori
 Ei știu mai bine masca ce se poartă.

Să definim actorul precum cameleon ?
 El sfânt se miluește însă cu chip de om
 Pe Dumnezeu invocă, dar nu este conform
 De la cuvânt la faptă e un-spațiu enorm.

Actorul joacă un joc de suprafață,
 Cu cât mai antrenat, ajunge-n față
 Ficțiunea și cu realitatea se pătrund
 Fără a avea valoarea de ceva profund.

Profundă-i numai viața ce-ai trăit,
 Problemele și rezolvările-o marchează
 Ele fiind treptele pe care ai străduit
 Să fii constructorul ce o înobilează.

Să fii tu creatoru-acela minunat,
 Să poți decide tu bucată cu bucată,
 E legământul ce îl lași fără-de păcat,
 Urmașilor, să-și ia a lor răsplată.

Balada soldatului puitor de mine

Bravo rușilor soldați, ce terenul îl minăți,
 Voi lucrați cu mult succes dacă votca-i în
 exces,
 Dacă-a fost stalinscaia, acum e putinscaia
 Tot un drac e rezultatul, vă așteaptă
Necuratul.

La ordinul unui satrap, voi omorâți cap după
 cap,
 Poate-aveți și voi o mamă, ce-o țineți la piept
 În ramă,
 Unde-i umanismul Rus, de la Dostoievski
 spus,
 Și Tolstoi se-nvârte-n raclă, cu a sa gândire
 sacră.

Când sunteți NU prea cultivați, puteți fi ușor
 manipulați,
 Liderii voștri asta vor, popor de păcălit ușor.
 Treziți-vă din somnul cel ucigător al inculturii,
 Să n-acceptați condescendent, infuziunea
 urii.

Respectați-vă cultura c-ați avut mulți
 gânditori,
 De la Putin vine ura, ce te trece prin fiori,
 Vă mândriți cu creștinism? Dați un semn de
 umanism.
 Ucideți în mod perfid, ce înseamnă genocid.

Lumea bună vă condamnă c-o să dispăreți la
 toamnă,
 Statul Rus se va divide, în multe bucăți livide.
 Cu așa conducători; Lenin, Stalin, poți să
 mori.
 Iară Putin cel din urmă ce-adevăru-a
 confiscat,
 Ca să-nchidă prăvălia, și să plece-n **Necurat.**

Constantin Gumann – Galați, România

Dimensiunea filozofică în poezia lui Ștefan Dima Zărnești **Sărutul apei către foc**

Evenimentul *"La casa de nebuni"* de la Sinaia din data de 3 iulie 2022 a fost un prilej de întâlnire cu o pleiadă de talentați poeți români printre care și distinsul poet Ștefan Dima Zărnești care mi-a dăruit cu această ocazie volumul său de texte lirice **"Sărutul apei către foc"** apărută la editura Editgraph din Buzău, România, în 2020.

Ștefan Dima Zărnești este membru al World Poets Association România și membru fondator al asociației ASCIOR al Uniunii Scriitorilor Europeni din Moldova, autor a 5 volume personale de poezii, participând la diverse antologii colective unele chiar traduse în greacă, germană, portugheză și italiană, publicând într-o multitudine de ziare și reviste literare, este câștigător a numeroase medalii și premii la concursurile de poezie internaționale.

Cartea primită în dar **"Sărutul apei către foc"** are 90 de pagini în care sunt cuprinse 67 de poezii. În această carte poetul Ștefan Dima Zărnești ne invită într-o călătorie lirică printr-un motto reprezentativ așezat la începutul cărții: *"O lumină divină/La icoana poeziei/Cuvintele se-nchină"*. Așa cum spune Paul Androne în prefața sa intitulată: *"Îmblânzirea lumii prin poezie sau poetul ca dresor de iluzii"*, constatăm că într-adevăr pentru autorul Ștefan Dima Zărnești *"poezia, reprezintă forma esențială de comunicare"*, versurile sale fiind puternic impregnate cu o amprentă personală, unică cu colorit propriu.

În viziunea poetului viața este un joc cu bune și cu rele, cu lumină și întuneric, cu bucurie și tristețe *"Caldă și rece la un loc/Precum sărutul apei către foc"*

Pentru autorul Ștefan Dima Zărnești definiția poetului se apropie foarte mult de cea a artistului care cioplește, dresază, zugrăvește și transformă urâtul în frumos, cuvântul în lumină și iluzia în curcubeu.

Găsim în cartea **"Sărutul apei către foc"** un leitmotiv omniprezent, al luminii care pare să-l preocupe foarte mult pe poet, dar care, face din harul poetului o unealtă a lui Dumnezeu *"pentru purificarea înălțării"*. *"Pentru a putea atinge culmile creației/Poetul zboară cu puterea gândului/ Unde iluminarea spirituală/Îi conferă aura Îndumnezeirii"*

Textele lirice deseori foarte scurte care au formatul unor maxime, conțin reflecții meditative care au rolul de a dezvălui sensuri adânci. Astfel durerea, tristețea, lacrima și plânsul devin *"motiv de înălțare"*

Gândirea filozofică și viziunea înțeleaptă a poetului se fac puternic simțite prin versul său echilibrat care nu fluctuează în tonuri apăsate, plânsete sau țipete ci își păstrează o constantă a glasului domol, controlat, prin exprimări șoptite și bocete tăcute, murmurate, prin înțelegerea naturii și a tuturor legilor nescrise ale universului.

Poezia sa este vindecătoare, este balsam pentru suflet, lumină și înălțare, pentru că ea *"șterge lacrima de pe obrazul lumii"*

"Iubirea ura și păcatul " în creația poetului sunt închise cu un lacăt, a cărui cheie este lacrima, aceasta stă "agățată-n poarta timpului". Motivul lacătului și al cheii reapare în mai multe creații repetiția fiind o caracteristică a poetului pe care o folosește ca aleasă supremație.

Metafore de o sensibilitate aparte colorează cu iscusință universul liric ce ni-l oferă cartea **'Sărutul apei către foc'** Astfel întâlnim expresii precum: *"altarul stelelor", "parfum de nemurire", mireasa vântului", "pumn de vise", "nicovalea cerului", "teaca unei lacrimi", "pădurea norilor", "sângele cerului" etc.*

Poezia autorului Ștefan Dima Zărnești certifică câteva motive preferate care pun o amprentă în conștiința cititorului, făcându-i versul ușor identificabil: motivul sângelui sau al însângерării, motivul lacrimii, motivul luminii și al înălțării, motivul vieții și al morții, motivul trecerii timpului, motivul cuvântului, etc.

Pline de sensuri adânci ce te poartă cu gândul pe făgașul dimensiunii filozofice, versurile elegiace ale poetului Ștefan Dima Zărnești ascund o percepție profundă a vieții, sprijinindu-se pe *"toiagul de lumină"*, dar și o înțelegere lucidă a devenirii *"la școala de îngeri" "Eternitatea este luciditatea devenirii". (Emil Cioran)*

Macul ucis

Subtil,tacit si fara de-nteles
Un fir de mac paseste in uitare
Se zbate-n mana care l-a cules
Si-apoi adoarme-n vesteda visare

Se legana de-o vreme-n vant
Si soarele il mangaia-n sarut
Lang-ai sai frati rosii de-avant
Cantau pe campul pacii ne-durut

Dar viata cea frumoasa si senina
Avut-a timpul sau de expirare
Cand mana ce-a ucis se voia plina
De frumusetea far' de-asemanare

Insa atunci gingasul fir de mac
Zbatandu-se purpuriu de suparare
Mainii ce l-a rupt i-a facut pe plac
Si i-a zambit dandu-si ultima suflare !

Adoră-mă și-atât !

Adoră-mă și-atât ! Nimic nu-ți cer!
Nu vreau palate,bunuri și speranțe
Vreau dezmiardarea stelelor pe cer
Când norii vin tiptil să se descalțe

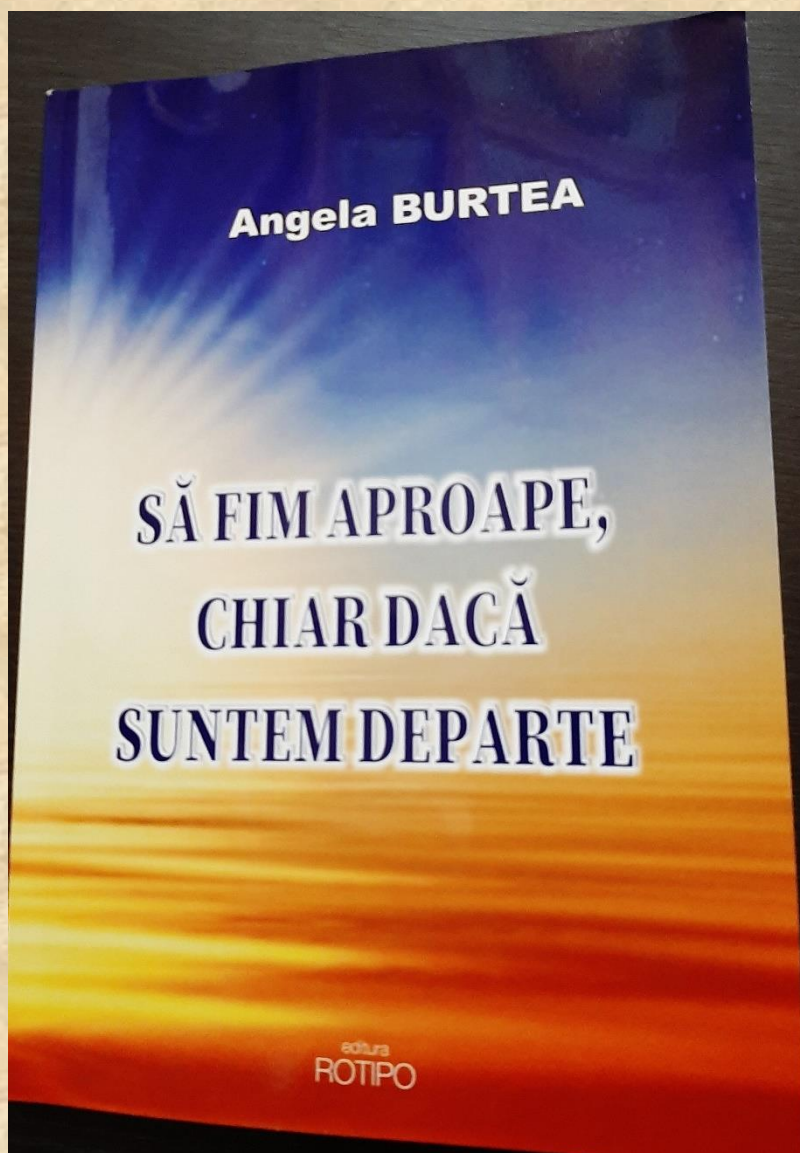
Adoră-mă și-n zilele cu soare
Mă prinde-n brațe și mă ține strâns
Sa-mi fie orice zi o sărbătoare
Vreau să mă ții așa, să uit de plâns

Adoră-mă atât cât sunt, aici, acum
Căci n-am semnat un pact cu nemurirea
Iubește-mă cât calc pe-al vieții drum
Degeab-ai să-mi regreți apoi murirea

Adoră-mă și astăzi și poimâine
Nu pierde timp cu ganduri în eter
Ne-mbolnăvim de așteptat un "mâine"
Adoră-mă și-atât! Nimic nu-ți cer!

Mihaela CD – Montreal, Canada
TWUC, LSR, WPAC

FEMEIA DIMINETILOR SENINE*

Angela Burtea, cunoscută și apreciată prozatoare și poetă pentru copii din Brăila (cu 14 cărți publicate, 12 de proză și două de poezie), jurnalistă de mai bine 25 de ani (membră a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, prezentă cu creații în peste 50 de publicații din țară și de peste hotare, înscrisă în aproape 40 de antologii, dicționare și enciclopedii), editor și animator cultural, își întregeste creația cu o nouă carte, *Să fim aproape, chiar dacă suntem departe*, îmbogățind, astfel, seria cărților cu iz memorialistic și cu dor de iubire, dintre care menționăm: *Fântâna din Valea Mândrei* și *Satul din anii copilăriei* (Lina Codreanu), *Primăvara femeii în galben* (Katia Nanu), *De la cerneala de boz la calculator* (Ghiță Nazare), *Misterele Galațiului. Povestiri* (Violeta Ionescu), *Piața veche* (Ioan Gh. Tofan), *Serafina, din zori și până*

în amurg (Iosif Roca); *Amurg în doi* (Georgeta Oana-Muscă), *Dramele vieții și plata păcatului* (Veronica Popescu), *Nu lăsa ziua nescrisă* (Luminița Potârniche), *Penelopa*, vol. 1-2 (Năstase Marin) etc., etc.

Să fim aproape, chiar dacă suntem departe este cea de-a zecea carte de proză a Angelei Burtea, o încununare, parcă, a ceea ce a putut să dea mai bun autoarea până acum în arta compoziției cuvintelor. A debutat editorial în anul 2008 cu *Frânturi de suflet*, continuând cu *Zamfira, Ilinca și Matei*, *Mirajul iubirii*, *De vorbă cu inima*, *Destine*, *Frânturi de suflet*, *Ochiul sufletului* și *Magia prieteniei*, proză pentru copii, în două ediții, în anii 2019-2020, la care adaugă alte povestiri pentru copii în volumul *Norocel*, apărut anul trecut. În panopia de fapte culturale deosebite ale Angelei Burtea se adaugă coordonarea excelentei reviste bianuale color *Prețul cuvintelor*, revistă ajunsă deja la numărul 22, conferind, astfel, noi carate profesiei de pedagog.

Revenind la *Să fim aproape, chiar dacă suntem departe*, în cele aproape 200 de pagini (20 de episoade, dintre care penultimul, *Femeia dimineților senine*, se poate constitui într-un volum

de sine stătător, prin conținut și extindere) autoarea ne conduce prin mirajul a două expresii metaforice, *Să fim aproape, chiar dacă suntem departe* și *Femeia dimineților senine*, de frumusețea dragostei eterne, curată și de trăire intensă.

Mulțimea personajelor aflate în dialog, de regulă două câte două - Tase, Despina, Ioana, Mara, Timi, Mitică, Emi, Mariana, Rada, Culiță, Tinca, Vasilica, Leana, Crina, Gică, Sonia, Matache, Ana, Nineta, Nicolae etc. - oferă povestirilor dinamism, iar expresiile folosite dau culoare acestora. Remarcăm ușurința/harul cu care autoarea povestește/descrie aspecte din natură, întâmplări din viața de zi cu zi a oamenilor, magia sărbătorilor sau a copilăriei, cele mai tainice trăiri ale iubirii, ale dragostei ardente, probe indubitabile de sensibilitate launtrică. Câteva exemple sunt mai mult decât edificatoare: „țipătul firelor de iarbă”, „trenul care şuieră victorios

prin gările aproape pustii”, „mantie de catifea verde”, „o rază de soare a săgetat bolta cerească”, „mersul spre înainte coboară”, „am ascultat tăcerea câmpiei și-a zării senine”, „se goliseră pădurile de cântecul minunat al păsărilor”, „aruncă toamna lacrima ploii peste obrazul lumii”, „florile pomilor curgând cu pletele albe pe umerii pământului”, „coborâse toamna în cântec de struguri”, „obrazul spălat cu lacrimi” etc.

Acțiunea din fiecare episod, dar în mod special din *Femeia dimineților senine*, se constituie într-un adevărat elogiu adus dragostei pure. Declarațiile de dragoste sunt capodopere de stil. Un singur exemplu este grăitor: „Înflorise macul, iar sângele se scurgea prin galbenul firelor de grâu și-mi zâmbeai șagalnic din spatele buchetului adunat cu sfială. Mi-ai așezat la încheietura mâinii drepte brățara iubirii, maci sângerii împlețiți cu spicul plin de

boabe și-n mijlocul lor o floare minusculă de-un albastru-petrol. Era rodul iubirii cu care m-ai învăluit în ziua aceea apoi, ca și când nu era suficient, ai îngenuncheat frumosului din tine, mi-ai luat mâna și-ai lipit-o de arșița buzelor tale. Ți-am simțit dorul năprasnic, arderea interioară și valul plutirii în doi...” (p.96). Dorul întreține dragostea vie, dă de înțeles Angela Burtea. Reîntâlnirea între doi îndrăgostiți este sublimă, așa cum o dovedesc Nik și Nineta: „În plină stradă, ea se trezi luată pe sus, sărutată și învăluită de cel care avusese răbdarea, forța și capacitatea de-a topi neîncrederea din inima ei.” (p.81). O întâlnire târzie între doi îndrăgostiți declanșează o

„secetă interioară a trupurilor noastre”, „și-n secunda următoare brațele mele s-au desfăcut ca aripile unui condor cuprinzându-i trupul într-o îmbrățișare fără seamăn”.(p.116).

În mod premeditat, nu vom dezvălui finalul cărții, lăsând cititorului curiozitatea și plăcerea de a-l descoperi. Vom spune doar că dragostea poate învinge și dincolo de tragedie.

Semnificativ este și faptul că aproape fiecare episod al cărții se încheie cu o cugetare, o maximă, un aforism, sintetizând valoarea discursului literar al autoarei. Iată: „Omului nu-i trebuie prea mult pentru a fi fericit; **o clipă** de lumină face minuni!”; „Există **o taină** în fiecare moment al vieții, nimic întâmplător, totul predestinat!”; „Nostalgiiile sunt ca ploile venite în vreme de cumpănă; sunt **trăirile** încuiate în sertarele amintirilor și scoase la lumină când **dorul** ne-apasă!”; „Bunicii sunt **miracolul** copilăriei, **amprenta** fabuloasă care ne ține aproape de ceea ce nu poate fi uitat sau înstrăinat!”; „Noapte de decembrie în care luminile cerului coboară tot mai aproape de cei care trăiesc iubind...**iubirea ne face mai buni, mai frumoși, mai încrezători...**”; „Trecerea dintre ani e **pragul** pe care-l pășește fiecare după putință; iubirea este **lacrima** care ține sufletul neîntinat!”; „A ceda din iubire este **noblețe**, a lupta pentru iubire e **cocktail**, a iubi, pur și simplu, e **trăire!**” etc.

Valoarea stilistică și sentimentală a cărții este sintetizată, excelent, în titlul Prefetei semnată de scriitorul moldovean Dumitru Mircea, „Când scrie o inimă...”: „E un volum de referință, aflând o noutate, savurând măiestrie, compoziție și talent literar. Deci, penița autoarei a fost însăși inima ei. Și iată ce iese când scrie o inimă! Iubirea mișcă lumea și soarele pe cer. Sau iubirea e însăși viața, iar *dacă nu e...nimic nu e!*”.

În context, în încheierea acestor considerații, consemnăm declarația tranșantă a scriitoarei Angela Burtea, în numele omului Angela Burtea: „Multe mi-au fost dragi în viață, dar **Îmbrățișarea** a rămas emblema sufletului meu”.”.

*Angela Burtea, *Să fim aproape, chiar dacă suntem departe*, Editura Rotipo, Iași, 2021

Prof. Ghiță NAZARE, Galați, România

Doina Harnagea - Catrene

Ploaia bate-n ramuri de cărbune,
Alungă frunze palide și reci.
Se-aștern covoare galbene și brune
În toamna prin care nu mai treci.

Astăzi cerul se împarte-n două,
Razele-și mai caută un loc tăcut.
De-acolo ne vor aminti și nouă
De strălucirea verii ce-a trecut.

Flacăra de maci în joc
Raz-albastră o cuprinde.
Al inimii șagalnic foc
Vara pare că-l aprinde.

Sub umbrelă de zăpadă
Murmură un cântecel,
Prea-firavul ghiocel:
Început de primăvară.

În plină toamnă-au înflorit castanii,
Aprinse lumânări în candelabre arămii,
Pe-aleile inimii se perindă anii,
Nerăbdători, te-așteaptă să revii.

Plecat e soarele departe
În solstițiu de cădere.
Astăzi totul ne desparte

Prin uitare și tăcere.

Iarna-mbracă albe ramuri
Cu nestemate viscolite,
De după-nghețate geamuri
Surâd mușcate înflorite.

Lumina s-a rotit încă o dată-n jurul lumii,
Destinul s-a-mplinit în anul secundar.
În van sclipește-o lacrimă sub raza lunii,
Dacă toate clipele trecut-au în zadar.

Timpul nu-i nici bun, timpul nu-i nici rău.
În grabă, nepăsător, ne prinde-n vârtejul său.
Nici teama, nici iubirea nu ni-l vor face rob,
Trăiește fericirea și-acceptă suferința,
Sărmane om!

A lumii povară o ridic din greu
Cu toate cele rele.
A plânsului perdea o Țes mereu
Din lacrimile mele.

Nu am aflat încă mărgăritarul căutat,
Și cerul și pământul străine-mi sunt.
Înțelesul atâtor taine mi-a fost furat
De-o ursitoare la margine de drum.

Ca fantasme suntem noi,
Împietriți de vorba rece.
Nu vom mai privi-napoi,
Ferițiți că timpul trece.

Doamne, ce suflet nefericit mi-ai dăruit!
Cum de în grea urgie așa mi l-ai croit?
Mă risipești printre visele mărunte
Și m-aduni de prin cuvinte chinuite

Fără tristețe și fără tăcere
Aș mai fi ieșit din roata lumii,
M-aș mai fi rătăcit în cădere,

Amăgindu-mă cu surâsul lunii?

n mine este-o plângere a clipei
Ce nu-și găsește împlinirea.
O zbatere-a luminii și a umbrei,
O grabă ce-mi răpește fericirea.

M-am născut la margine de Haos
Să-nvăț pe la răspântie amarul dulce.
La ce-i bun al lumii greu adaos
Ce tot spre negăsire mă aduce?

Am plâns cu lacrimă curată,
De parc-am plâns în Absolut.
Durerea lumii, strânsă toată,
Să-ncapă-ntr-un ulcior de lut.

N-am nici cale, n-am nici mers
Să pot lăsa o urmă-n univers.
Calea-i pierdută prin cuvântul răspicat,
Iar mersul de inimă îmi este împovărat.

Strat cu strat se tot adună
Dureri și vise-amestecate,
Iar cu ceata cea străbună
Mă asemăn cât se poate.

Străină mai sunt printre cei asemeni mie!
Se frânge sufletul și mi se desfiră,
Chiar dacă alte așteptări mă strigă,
Străină mai rămân printre cei asemeni mie.

Aștept de la o vreme pacea ca să vină
Să mă facă Cerul o rază de lumină,
Să spargă-n cioburi al lumii paravan,
Să cadă peste suflet strălucitor balsam.

Tril prelung de ciocârlie
Către cer încep s-alunec.
Nimeni nu avea să știe
Că voiam să fiu un cântec.

Se rătăcește-n mine clipa netrăită și se
destramă.

Mai cânt-o mandolină pe strune reci de
toamnă.

În mersul soarelui rostogolirea lui mă prinde,
Iar timpul nici măcar o punte nu-mi întinde.

Apă lină, apă lină,
De dor jalnic mă alină.
Curăță-mă de mult dor,
Apă lină de izvor.

Pe cine te-a alungat din tărâmul fermecat
Voiam să-l întâlnesc, dar nu-l știam.
Târziu l-am găsit pe cel neînduplecat,
Ascuns într-un ungher: chiar eu eram.

Departe sunt de mine
Cu mine însămi chiar.
Din vechile ruine
Cine mă ridică iar?

Sunt pe Crucea zării
În cuie de jertfire.
Pe marginea cărării,
Nici urmă de iubire.

Trec hotarul despărțirii dintre noi
Și duc povara gândurilor care mor.
Sufletul mi se întunecă-ntre nori,
Ce întâmplare de suferință și de dor

Gândește-te că poate totul e-n zadar...
Mai dă-mi din clipa trecătoare o privire,
Să-mi fie dulce-alean și împlinire
La trecerea prin aurora Marelui Hotar.

În lacrima ta cerul se deschide-n
Licăriri de aștri.
Fermecată, mă văd pe mine-n
Ochii tăi albaștri.

Prof. Doina Harnagea - Huși, România

Miorița „forever”

„Unde să fugi?”... La teatruuu... Alți „oameni de treabă”...

O nouă provocare pentru iubitorii teatrului vine de la Dramaticul gălățean, la aproape 175 de ani de la publicarea celei mai cunoscute balade românești, a variantei lui Alecsandri, și la aproape 100 de ani de la apariția... „Baltagului” lui Mihail Sadoveanu! În plus, de la apariția micro-romanului „Să nu lași moartea să te găsească” de Bogdan Răileanu nu te mai poți apropia... simplu de acest text fundamental pentru... națiunea, cultura ș.a.m.d. românești, text care este „Miorița”...

Între timp a apărut și filmul „Capra cu trei iezi”...

Deoarece, la urma urmei, nici nu este simplu, cheile de interpretare putând fi diverse. Adam și Eva, Cain și Abel, dacă tratăm și astfel de subiecte și cu simțul umorului (și academic și aproape academic; intelectualizat: mai mult, și după Niculae Moromete și Bisica sa, nimic nu mai este ca înainte! Moromete avea și vorba: „Iar te-a călcat oaia?”), ce poate ieși, aici din punctul de vedere al experienței teatrale? Rezultă o... presimțire a tragicului vechi grecesc (dar și a comediei primordiale... valahe, divine fără doar și poate!), echipa „coordonată” de regizorul spectacolului, subtilul Cristian Ban, dăruind o propunere, o serie de „prezentări” a unor scene-tablouri: a unui apus de soare, a istoriei și ideii de transumanță, scena crimei, a „nunții simbolice”...

„Spectacol” teatral după... „o piesă care n-a fost” (aluzie la o replică despre „ciobanul care nu a fost”!), punerea în scenă fiind, ca și în cazul altor spectacole din cadrul „PROIECT 9. TEATRU ROMÂNESC CONTEMPORAN”, program artistic derulat de Teatrul Dramatic „Fani Tardini” Galați în perioada 2021-2024”, o meta-improvizație, creația fiind colectivă, plecându-se de la balada populară, varianta culeasă de Alecsandri, care „a chinuit” sau nu liceenii, existând și o scenă de quasi stand up comedy, în care Nică Bargan, încă masterand, interpretul flegmatic, aproape timid (în relația cu „mândra crăiasă”, Mihaela Grosu, jucând a la Marilyn Monroe „emoția” și „cândoearea”!), face aluzii la programa școlară, trecutul, prezentul, viitorul fiind contopite, spațiul (excelent gândit de scenografa Andreea Săndulescu, ca un cerc magic, „protejat” de o aură a posibilei sfințenii pe care o ratăm cu toții în fel și chip!) este paradisiac-arcadian (doar suntem în „Țara maicii Domnului!” - totuși, Măicuța „bătrână,/ Cu brăul de lână,/ Din ochi lăcrimând,/ Pe câmpi alergând...” va lipsi, pentru cei care o vor aștepta), oamenii fiind și... brazii și paltinii, stelele...!

Dar Nică Bargan (altfel un actor de urmărit, venit din Republica Moldova, mai exact din Ungheni) nu este numai flegmatic, oarecum timid: își duce rolul... în spinare precum sumanul imens, cu grijă, monologul scris chiar de el însuși fiind plin de emoție și adevăr (al individului pus în fața sistemului), vizavi de „mitul fundamental al limbii, literaturii și națiunii” iubirea pentru Viorica umbrind cu... lumină Totul, scena de sărut cu trufandaua verde amintind de un celebru desen animat, cu doi câini la fel de simpatici precum cel din „Miorița” lui Ban.

„Asasinii” (Cain X 2: Vlad Ajder și Radu Horghidan) beneficiază de un dialog savuros, demn de un Tarantino minimalist, amintind și de convorbirile din recent premiatul Gopo, filmul „Oameni de treabă”, la urma urmelor personajele lor fiind ale unor oameni „de bine”, ispitiți de „o bâta mai

frumoasă”, de un nimic în plus, de Demonul (care nu a fost nici el) al Absurdului Lăcomiei iraționale...

Oana Mogoș (Oaia ciobanului vrâncean, „Bârsana”), Elena Anghel (Oaia ciobanului ungurean, „Țurcana”), Elena Emandi (Oaia ciobanului moldovean, „Brezana”) împreună cu câinele, „Cel mai bărbătesc/ Și cel mai frățesc” (un Mihai Păun cât se poate de... canin, simpatic, empatic, guduros!) sunt, dacă vreți, Corul dinaintea „inventării” limbajului articulat, la interpretarea actorilor aflându-se la bază atente observații etologice, umorul filmelor mute fiind și el studiat cu siguranță, mimica și celelalte elemente necesare construirii personajelor contribuind la savurarea momentelor introductive și nu numai. Atenție la... rumegat, jocul privirilor (pentru cei cu probleme cu vederea, absolut necesar binoclul de spectacol, sic!)!!!

Tripla, „sfânta” treime mioritică este memorabilă, existând și un apropo la vechiul teatru de bâlci, de târg, simplu, „PROIECT 9” continuând curajosul său experiment de trecere printr-o întreagă istorie nu numai a teatrului (ducându-se și către „teatrul de dinainte de teatru”, ci și a spiritualității în general, parcă plecând și de la observațiile lui Eugen Ionescu din „Experiența teatrului”.

„Replica” finală, „Unde să fug(i)?”, apropo de fatalismul personajului, acuzat mai mereu de lipsă de reacție (filosofică sau de acțiune) sau de prea multă resemnare... filosofică, este de un șarm sapiențial aparte: unde să fugi din viața noastră, de câte ori poți fugi de legarea de glie, de plai, de (potențial) rai? Deși un alt personaj este oarecum sceptic în privința existenței raiului (și în România)! Craniul... hamletian al oiței, purtat sau arătat, sugerează întrebarea... A fugi sau a nu fugi?

Bref, umor bun (capabil, pentru mulți sceptici, surprinzător, să învingă seriozitatea temei!), un pic sec uneori (de pildă, când ai impresia că ești la o știre hot, transmisă în direct, parodiindu-se!), alteori britanic de... Viscri, alteori, cum spuneam, parcă schițat de Tarantino (violența este însă pusă sub batista țambalului, chiar dacă un tablou este „sânge de cioban”!), prilej de a medita cu oarecare detașare asupra istoriei (culturale), etniei, izvoarelor noastre de Ființă!

Și desigur, a te gândi și la sensul teatrului, mioritic sau nu!

Pe site-ul Teatrul Dramatic „Fani Tardini” Galați mai apar următoarele informații:

„Produs în perioada martie 2023 – mai 2023, MIORIȚA spune, într-o altă cheie, o poveste de viață, posibilă și în ziua de astăzi. Desprinsă din existența pastorală, tema centrală se păstrează în spectacol, și în pofida dramei, spectatorii au parte de momente care le vor

aduce zâmbete, create cu măiestrie de cei opt actori din distribuția aleasă de regizorul spectacolului, Cristian Ban. Acesta declară:

„ Miorița este un spectacol solar, despre natura umană, care metaforic provoacă spectatorul și în care încercăm să punem forța baladei, fără să dăm verdicte. E despre confruntarea noastră, a celor de azi, cu temele baladei care încă creează tensiuni în societatea noastră. Cred că este un spectacol care prezintă, cel puțin la nivel de imagine, ceva foarte

departe de noi, ceva ce nu prea vedem sau vedem undeva în drum spre mare, un deal și niște oițe și plecăm mai departe...Textul spectacolului MIORIȚA este scris pornind de la baladă, este rezultatul improvizațiilor actorilor care au contribuit într-o mare măsură la construirea spectacolului, dar cu toate acestea balada, temele sunt reprezentate puternic în spectacolul nostru. Miorița nu e o comedie, dar pot să asigur publicul că este un spectacol la care se va râde și acolo unde a fost loc să creăm situații comice, cu bun simț, nu m-am ferit de asta. Am râs foarte mult la repetiții. În spectacol sunt trei oițe foarte simpatice, interpretate de trei actrițe foarte bune, și cui îi place comedia poate să vină măcar pentru oițe (râde!). Echipa artistică este una minunată, foarte dedicată, iar energia lor este ca un espresso scurt! Pentru mine este o mare plăcere să lucrez din nou cu o parte din actorii cu care am mai lucrat, iar de data aceasta, bucuria este dublată de faptul că în echipa acestui spectacol au intrat și actori foarte tineri și studenți, iar energia lor a fost un punct forte al acestui proiect.”.

Regia: Cristian Ban

Scenografia:

Andreea Săndulescu

Dramaturgia:

Radu Horghidan

Asistent Regie:

Lavinia Eiler

Genul spectacolului: Dramă

Durată: 1 h și 30 min

Fotografii de

Tudor Neacșu.

Dar să ne aducem aminte și „izvor”:

Miorița (culeasă și adaptată de Vasile Alecsandri) -

Pe-un picior de plai,
 Pe-o gură de rai,
 Iată vin în cale,
 Se cobor la vale,
 Trei turme de miei,
 Cu trei ciobănei.
 Unu-i moldovan,
 Unu-i ungurean
 Și unu-i vrâncean.
 Iar cel ungurean
 Și cu ce-l vrâncean,
 Mări, se vorbiră,
 Ei se sfătuiră
 Pe l-apus de soare
 Ca să mi-l omoare
 Pe cel moldovan,
 Că-i mai ortoman
 Ș-are oi mai multe,
 Mândre și cornute,
 Și cai învățați,
 Și câni mai bărbați,
 Dar cea mioriță,
 Cu lână plăviță,
 De trei zile-ncoace
 Gura nu-i mai tace,
 Iarba nu-i mai place.
 - Mioriță laie,
 Laie bucălaie,
 De trei zile-ncoace
 Gura nu-ți mai tace!
 Ori iarba nu-ți place,
 Ori ești bolnăvioară,
 Drăguță mioară?
 - Drăguțele bace,
 Dă-ți oile-ncoace,
 La negru zăvoi,
 Că-i iarbă de noi
 Și umbră de voi.
 Stăpâne, stăpâne,
 Îți cheamă ș-un câine,
 Cel mai bărbătesc

Și cel mai frățesc,
 Că l-apus de soare
 Vreau să mi te-omoare
 Baciul ungurean
 Și cu cel vrâncean!
 - Oiță bârsană,
 De ești năzdrăvană,
 Și de-a fi să mor
 În câmp de mohor,
 Să spui lui vrâncean
 Și lui ungurean
 Ca să mă îngroape
 Aice, pe-aproape,
 În strunga de oi,
 Să fiu tot cu voi;
 În dosul stânii
 Să-mi aud câinii.
 Aste să le spui,
 Iar la cap să-mi pui
 Fluieraș de fag,
 Mult zice cu drag;
 Fluieraș de os,
 Mult zice duios;
 Fluieraș de soc,
 Mult zice cu foc!
 Vântul, când a bate,
 Prin ele-a răzbate
 Ș-oile s-or strânge,
 Pe mine m-or plânge
 Cu lacrimi de sânge!
 Iar tu de omor
 Să nu le spui lor.
 Să le spui curat
 Că m-am însurat
 Cu-o mândră crăiasă,
 A lumii mireasă;
 Că la nunta mea
 A căzut o stea;
 Soarele și luna
 Mi-au ținut cununa.
 Brazi și paltinași

I-am avut nuntași,
 Preoți, munții mari,
 Paseri, lăutari,
 Păsărele mii,
 Și stele făclii!
 Iar dacă-i zări,
 Dacă-i întâlni
 Măicuță bătrână,
 Cu brâul de lână,
 Din ochi lăcrimând,
 Pe câmpi alergând,
 Pe toți întrebând
 Și la toți zicând:
 "Cine-a cunoscut,
 Cine mi-a văzut
 Mândru ciobănel,
 Tras printr-un inel?
 Fețișoara lui,
 Spuma laptelui;
 Mustețioara lui,
 Spicul grâului;
 Perișorul lui,
 Peana corbului;
 Ochișorii lui,
 Mura câmpului?"
 Tu, mioara mea,
 Să te-nduri de ea
 Și-i spune curat
 Că m-am însurat
 Cu-o fată de crai,
 Pe-o gură de rai.
 Iar la cea măicuță
 Să nu spui, drăguță,
 Că la nunta mea
 A căzut o stea,
 C-am avut nuntași
 Brazi și paltinași,
 Preoți, munții mari,
 Paseri, lăutari,
 Păserele mii,
 Și stele făclii!

Adi Secară – Galați, România

Floare Candea - Versuri

DESFĂTĂRI

-Ascultă
cum mă fâșâie ceaiul
acum
când din întâmplări
se cresc
Semne de mirare...
pe alocuri
răsar
uși

în stânga
ori de dreapta
peste simțuri personale
se cobor
esențe tari

-Ascultă
numai dragostea
e ca și valoarea
lupilor
poți să te miri
din orice
Dar
mai amână Timpul
să pot deschide din Cartea
Ceaiului
și liniști din aburi...

NUANȚE

-Știi,
Călătorule,
În drumul meu
al timpului
sunt două capete
aninate cu prezențe
absențe
din alte două Lumi
care nu se întâlnesc
nici lovesc
-Știi,
Călătorule,
nu trebuie
să-ți ceri lertare
pe vene din scrobit călcâi
Eu
am economisit
am împlânzit
blândeți
prin dimineți
de ceți
cu fâșâit
prelung
pe coamă de surâs
te zăresc neobosit Călător
pe un schelet de cai
spumoși din copita altui
timp
anotimp

SEMINȚII

Mi-amintesc
cum
de cu Toamnă
mă cam împrăvăram
bulgărind
consolări
mă cam învinovăteam
din Sfinte Taine...
cu bucătura unei aromate
pâini
mă cam adulmecam
printre
literele mari

să le pot
împărți
lor
păsărilor

În fine,
mi-amintesc
cum
din Pagini alb-negre
am negociat
sub puf de plapumă
Timpul
nemăsurat care ne-a unit...

NUANȚE

-Fii liniștit
drum al meu
nici foamea de sete
nici
ascultarea înarmată
cu întrebări
nici cântul
prelung al urmelor de
pantofi
nu ne va tăia
urma din buze
țâșninde
din veselie jocului
curând
mă voi judeca
cu lovitura unui bici
dezlegat alene
lesne
din Capitolul celor
lepădați
duminical din numărătoare
ghilimelelor
cu pas pastoral
într-o Duminică
rugată din coarne de Cerb
pe...
drum...

UNA PE ZI

Desprind
din poveste
cum de dinaintea
somnului
trăiam ca o linie
punctată
pe un fir
imprevizibil
fir...
acțiunea ne era aritmică
fără timp
fără tuș

Acuș
mă voi cununa
cu tine
Povestea mea
cu câlți din podul tălpii
ascuțite de sabia nuanțelor
și-atunci

tu
vei pune o pecete
cu semințe de mac
să mă tac din tine
povestea mea ...

UNA PE ZI

-Ce splendide haine
porți
iubite
printre vulcani
fumegând
încet
la poala mea
lecturată
printre deșirate volane
-Haide
să ne umplem ulciorul
cu aceste grăiri
mistuiri
până

ni se va fierbe
licoarea din vasul de
cremene
al vieții

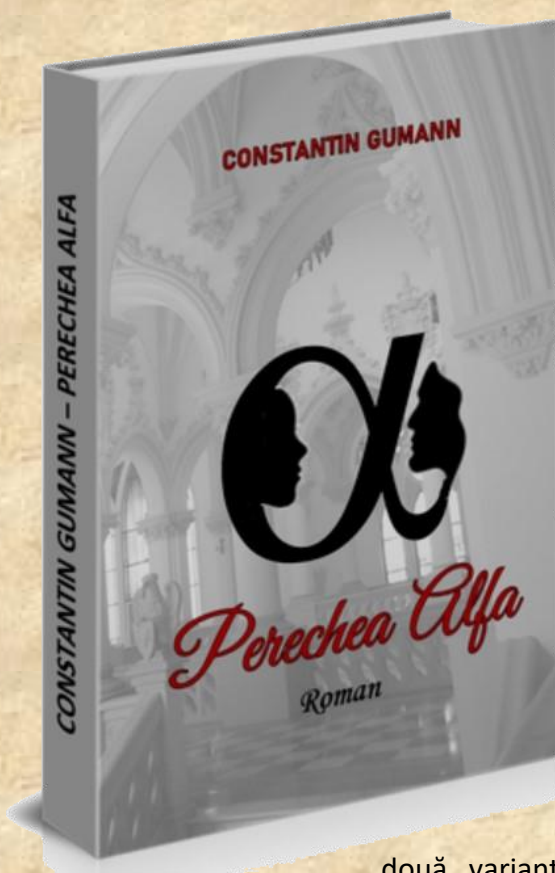
UNA PE ZI

Pentru totdeauna
se presară
nisipoase gânduri
în praful valurilor
nu
nu vom cunoaște
noi
cum au secat
cuvintele
șiroi
în adâncimea mării
coborâte la stânca
adăpost

Floare Căndea – Arad, România

PERECHEA ALFA*

Constantin Gumann își rotunjește numărul cărților publicate cu noul volum, *Perechea Alfa*, editat sub egida Asociației Scriitorilor Români din Austria, apărut la Editura *Detectiv literar*, convins fiind, după propriile-i declarații, că „Lumea și viața nu sunt nimic fără cărți” sau „Nu poți deschide o carte și să nu înveți ceva”. Și Constantin Gumann a dat viață mai multor cărți, dintre care amintim doar: *Cartea luminii*, *Cartea întunericii*, *Gândirea pozitivă*, *Evadarea mea din comunism* etc. Cărțile lui Constantin Gumann reprezintă viața trăită de autor, de familia sa, în împrejurări istorice tumultuoase, adesea dramatice, dar și cu destule momente fericite ori dureroase, consemnări memorialistice cu impact social-politic, constituindu-se în adevărate lecții de educație, atât pentru tineri, cât și pentru vârstnici.

Perechea Alfa, mărturisește autorul chiar în prima frază din *Cuvântul înainte*, este realizată „pe baza jurnalului Eugeniei Ionescu și povestirile lui Constantin Ionescu, părinții mei”. De regulă, sunt

două variante de a face public un jurnal de familie/al unei personalități: publicarea întocmai/originală a scrierii respective, lăsând cititorului posibilitatea de a emite judecăți asupra acesteia, a personalității căreia aparține, sau varianta jurnalului comentat, îmbogățit, argumentat, nuanțat de către cel care și-l propune ca tematică, integrându-și propria contribuție în oferta transmisă lectorului. Ca urmare, considerăm că *Perechea Alfa* face parte din cea de-a doua variantă, înscriindu-se în categoria scrierilor memorialistice, documentare, istorice, cu atât mai mult cu cât chiar viața autorului poate constitui o pagină de istorie. Spre exemplu, titlul multora dintre cele 25 de episoade ale cărții sunt relevante pentru tematica abordată de autor: *Secretul vieții*, *Povestea de după poveste*, *Expresia tăcerii-expresia durerii*, *Strigătul vieții* (titluri cu semnificație filosofică), *Comunismul*, *Nazismul*, *Islamismul* (titluri cu conotație politico-ideologică), *România siluită în anul 1940* și *Rusia și-a lichidat viitorul* (titluri cu rezonanță istorică).

Un capitol de excepție, sub aspect emoțional, sentimental, care poate constitui subiectul unei cărți de sine stătătoare, deși titlul nu sugerează automat acest lucru, se intitulează *Căsătoria* (35 de pagini, de la pagina 85 la 121), căsătoria dintre profesorul Constantin Ionescu și Eugenia, *Perechea Alfa*, dintre un bărbat, „un aristocrat al gândirii”, care „purta o redingotă gri din tergal lucios, cu vestă gri deschis și nasturi sidefii, cămașă albă cu guler înalt, ale cărei manșete se zăreau curajos, cu butoni de argint încurelați” și o femeie, Eugenia, „suplă și delicată parcă ieșită din lacul lebedelor, deși trupul era ascuns de o rochie albă-voal, peste care cobora din coafură voalul principal impresionant, lung, purtat în spatele Eugeniei de doi îngerași în pași mici ca niște porumbei ai păcii ocrotitori” (p.87). Taina creștinării căsătoriei, „dansul sfânt de la Nuntă” le-a

oferit celor doi momentul apoteotic al dragostei: „Ținându-l strâns de mână pe Constantin, Eugenia, lacrima de bucurie. Ea a așteptat cu stoicism să-și găsească omul vieții...”(p.89). Amintirea momentului se poate constitui într-un elogiu/omagiul adus părinților și bunicii, făcând ca prin evocarea acestuia părinții și bunicii lui Constantin Gumann să trăiască și astăzi. Dialogul dintre cei doi soți, care a avut loc la sfârșitul lunii de miere, petrecută la Salzburg, este pilduitor privind filosofia vieții în doi. Eugenia: „Cu fiecare despărțire murim câte puțin/Te simți mai singur, mai străin.”; Constantin: „Cine nu poate uita,/Își face viața cât mai grea.” (p.118).

Deși lucrarea domnului Constantin Gumann abundă în informații (de apreciat), conferindu-i caracterul de document istoric, roman istoric, informații valorificate din propria experiență, cât și, în exclusivitate, din surse electronice, pune în evidență și existența unor apreciable și sensibile construcții literare ale autorului. Câteva exemple sunt concludente: „copilul înseamnă renașterea părintelui în fizionomia propriei copilării”; „jocul copilăresc este, de fapt, un antrenament pentru viață precum al puilor de pasăre care învață să zboare”; „am citit în ferestrele sufletului tău gingaș”; „femeia în totalitatea ei este precum arborele vieții, pentru că face și fructe, bărbatul fără femeie este ca sâmburele fără fruct” etc.

În context, merită apreciate alte două aspecte care întregesc valoarea cărții: copertele 1 și 4, realizate de Daniela Gumann, nu întâmplător soția autorului, coperte semnificative pentru titlul și tematica volumului, cât și Editura *Detectiv literar* (director, Firiță Carp), București, pentru acuratețea textului și așezarea acestuia în pagină.

În concluzie, cartea domnului Constantin Gumann merită să fie citită, deopotrivă de tineri și de vârstnici, are valoare documentară, științifică, literară și educațională. Felicitări autorului!

*Constantin Gumann, *Perechea Alfa*, Editura *Detectiv literar*, București, 2022

Prof. Ghiță NAZARE

Vera Crăciun - Versuri

Umbra și umbre

Am poposit pentru o viață
pe-acest întins numit pământ,
În care apa, cerul, focul
mă-ntreabă-n taină cine sunt...
Iar eu, ființă visătoare,
timidă, nu pot spune tristă,
În fața mea văd doar o scenă.
Eu cred că, poate, sunt artistă!

Surprind și umbre, mă-nconjoară,
ating ușor a mea lumină,
Găsindu-și loc sub mici arcade
sau printre falduri de cortină
Și le privesc, se risipesc!
Eu strâng doar umbra mea de mână,
Ea mă învață să pășesc,
fiindu-mi singura stăpână!

Doar cerul pe lume-i curat!

Știu că nimic nu se schimbă,
Dar caut un alb nesperat
Și gust de amar am pe limbă;

Doar cerul pe lume-i curat!

Lumina încet se divide...

E întuneric sfârșit, picurat,
Umbre apar, înșelătoare, averse;

Doar cerul pe lume-i curat!

Descântecul lunii ascunde
Un glas ce-i ușor tremurat,
Și golul din el mă pătrunde;

Doar cerul pe lume-i curat!
Știu că nimic nu se schimbă,
Dar caut un alb nesperat
Și gust de amar am pe limbă;

Doar cerul pe lume-i curat!

La „masa tăcerii”

La „masa tăcerii” din munte
Frumoase cuvinte se scriu,
Iar visul mărunț, un grăunte,
Își cântă al său purpuriu.

Frumos mă-nălțam către vârfuri,
Cu brazi aproape mereu,
Dorind, ca și mine-n avânturi,
Să urcăm și să spun „nu e greu!”

Și dorul ușor mă cuprinde
Când văd amintirea curgând,
Când azi, vremea parcă s-aprinde
Și anii îi simt alergând!

Privesc către masa tăcută
Și prind poezia din zbor
Și văd tinerețea trecută
Și găsesc un alt vis trecător,

Și suspin: o, ce dor, o, ce dor!

Un gând

Se macină norii, durerea și-o frâng,
Căzând peste zare distruși. Unii plâng!

Lumina, din alb, mai slabă se face
Și ziua e noapte! Mâhnită, ea tace!

Privim cu uimire spre zarea deșartă
Cum moare iubirea și răul nu iartă!

Rătăcire

Mă caut pe mine,
Mă-ntreb unde sunt,
Nici umbra nu vine.
Pierdută-i... ce crunt!

Ascunsă-s de-o rază,
Luciri stau pe loc.
Doar cerul mi-e pază,
În jur... apă, foc!

Mă strig, dar și glasul
Pierdut e și el,
Încerc ușor pasul...
Rătăcit e la fel!

Mă caut pe mine,
M-alint, iar mă strig,
Mă uit către Tine,
Mi-e teamă, mi-e frig!

Se naște-o Lumină
Prin ruga din glas,
E albă senină,
Să vină o las!

Mă simt mai aproape,
Mă văd, nu mai plâng
Și iată sub pleoape

S-a dus adevărul, a fugit speriat,
Cu trup și cu sânge, de răni sfâșiat!

Rămâne, pe-alocuri, o lacrimă albă,
Nu poți a o-nfrânge, nici a o ști salbă.

Și timpul va trece, și timpul va spune
Că viața din umbră-i deșertăciune

Lumina o strâng!

Printre gânduri
Cu pasul mic, timid și rar,
Încerc de apă să m-apropii,
Fiind un visător hoinar,
Privind cascada, uitând stropii!

Mai multe mâini se vor întinse
Să prindă-n dans lucirea lor
Și-n palme, zeci cristale stinse
Șopti-vor taina stropilor!

Cu pasul mic, timid și rar,
Încerc de munte să m-apropii,
Fiind un visător hoinar,
Privind la brazi, dar uitând plopilor!

Mai multe mâine se vor întinse,
Să prindă-n dans înaltul lor
Și-n palme, fire albe, ninse,
Șopti-vor taina plopilor.

Privim ades Împărăția,
Dar noi uităm, e de-nțeleș,
Cum ne-nconjoară Măreția,
Un dar... ce poate fi cules!

Vera Crăciun – Galați, România

Mai e timp să iubim

Timpul iubirii

Cartea de poezii „**Timpul Iubirii**” a autoarei Aurelia Rînjea a fost publicată la editura Ștef din Iași, România, în ianuarie 2023.

Octavian Paler spunea: „A iubi înseamnă poate a lumina partea cea mai frumoasă din noi” (Octavian Paler), iar volumul începe cu un motto: „*Când ai ajuns la iubire, Ai ajuns la Dumnezeu*”, iar Dumnezeu înseamnă Lumina! De aici tragem concluzia că a iubi înseamnă a lumina, iată deci o confirmare a citatului lui Octavian Paler. Pornind de la aceste cuvinte și cunoscând adevărul conform căruia Dumnezeu este iubire și Adevăr, vom înțelege că pentru noi oamenii muritori, iubirea (a iubi profund) este o formă divină de luminare, de apropiere de Dumnezeu.

În cuvântul introductiv cu titlul: „*Divin*” autoarea Aurelia Rînjea explică sensul nostru de a fi, dat de Dumnezeu: „*Avem o singură menire, iubirea care te trăiește. E vremea tocmai bună de descuiat ferestrele sufletului, frumusețea ei divină să te*

locuiască! Totul începe cu iubirea! Iubirea, aceea primordială și necondiționată, care te întâmpină din începuturi, ca o țesătură nevăzută a naturii, precum firele umanității care ne leagă împreună printr-o pulsație cosmică, chiar în inima a Tot Ceea Ce Este. E sădită în noi, e respirația sufletului, iar noi nu avem decât să ne bucurăm de ea, s-o conștientizăm, s-o creștem și s-o mărturisim. Iubirea a fost creată de Dumnezeu și insuflată creației Sale. Ne naștem cu acest frumos dar al iubirii, cu bucuria de a trăi într-un univers dinamic și plin de armonie. Iubirea e vibrație, e lumină, e cea mai mare virtute”.

Iubirea există în formă primordială încă de la naștere, pentru că din iubire suntem creați, este parte a creației lui Dumnezeu, face parte din rețeta umanului! Ea vine împreună cu inocența la pachet, le primim pe amândouă atunci când sosim pe această lume.

Nu ne ia nimeni aceste daruri, ele rămân în noi, dar ni le pierdem sau ni le vindem o dată cu puritatea sufletului, pe măsură ce descoperim răutățile lumii. Odată intrați în războiul vieții, suntem ca într-o vâltoare de ape, unde vin deșeuri din toate pârâiașele lumii. Se adună ne sufocă, ne lovesc, ne ispitesc și ne subjugă apoi. Astfel ajungem murdari pentru că deșeurile ce ne lovesc, ce ne ating și ne sufocă sunt gunoaie și păcate. Devenim tot mai murdari cu fiecare nouă vâltoare, este ca un joc fără scăpare, oricât te-ai feri cu voie sau fără voie, tot te vei murdări, mai

mult sau mai puțin. Și vârtoarea e tot mai murdară pe măsură ce creștem și inocența noastră își pierde strălucirea, devenind tot mai mată, iar prin ea nu mai străbate lumina.

Unii conștientizează și simțindu-se murdari caută metode de curățare, pentru alții însă, nu contează. Mai devreme sau mai târziu, cei care nu se curăță periodic de aceste deșeuri și păcate vor fi nefericiți. Atunci vor realiza cât sunt de atinși, cât au fost de murdăriți! Iubirea primordială există încă, e acolo sub acel strat gros de murdărie bine acoperită. Ea trebuie scoasă la suprafață, trebuie dezgropată din mormanul de deșeuri ce o acoperă! Niciodată nu e prea târziu să iubești, mai e timp! „Iubirea e instantanee / O porți în tine / Eliberează-o / Vine odată cu Lumina / Într-o înviere veșnică” (Veșnicie).

Superb descrie autoarea iubirea ce pătrunde-n suflet prin ochii minții, găsindu-și cuib în inimă prin curățenia și limpezimea scriiturii: „Ochii minții / Se așează în inimă / O scriere curată / Curgătoare ca o apă / Lîmpede printre / Meandrele destinului / Din care iubirea / Divin găsește albie / În sufletul tău” (Florile timpului).

Poezia este de factură celestă și nu este văzută la fel de toată lumea, ea este „Un templu cu rădăcini / Din cuvinte / Dinspre izvoarele luminii / Într-o liniște abisală / Răsăritul e tot acolo / Dar nu-l vedeți / Pentru că faceți parte / Din altă lume” (Poezia). În lumea pământească poezia nu este pe deplin înțeleasă la reala sa valoare, însă poeta Aurelia Rînjea vine să restabilească adevărul conform căruia: „Poezia doar iubește / Nici măcar nu priviți / În oglindă” (Poezia).

Poeții văd profunzimea vieții, pentru că ei privesc cu sufletul, iar poeta Aurelia Rînjea surprinde acest fapt astfel: „Poeții – niște Luminători / Dezleagă coduri / Îmbracă viața în inefabil” (Amintire). Scriitoarea vorbește despre „Eleganța sufletului”, care este o comoară, un element special de care nu au parte toți muritorii, pentru că „nu se învață ușor / Nici n-o înțelegi / Nici nu se vede / Doar o ai” (Comoara) și declară: „Sunt poeme pe care / Le păstrez în inimă / Poate într-o altă viață / Ți le voi citi / Nu ești încă pregătit / Pentru acest elixir” (Filtru).

Societatea e compusă din buni și răi, nu sunt toți oamenii la fel, nu trăiesc la fel, nu au aceleași valori, nu percep și nu se exprimă, la fel dar așa cum spune autoarea: „Printre noi / Există oameni curați / Care văd lîmpede / Adâncimea apelor / A sufletului / Niște sfinți / Unii dintre ei sunt poeți / Ei zidesc / În Lumina Cuvântului / Iubirea lui Dumnezeu / Cu pași mici dar divini / De poezie” (Unii).

Versurile din volumul „**Timpul iubirii**” sunt vii, trăiesc într-o comuniune cu natura alături de autoare, găsim astfel elemente din natură: frunze, pădăii, flori de liliac, rădăcini, muguri, înfloriri, iarbă, copaci, ramuri, pietre, nisip, sălcii, pădure, busuioc, lan de grâu, ogor arid, rozmarin, mesteceni, borangic, măceșul, magnolie, viorea.

Poezia este descrisă de autoare precum o formă de simțire, o stare care te scoate din monotonie, care te poartă în afara uzualului: „*O evadare din cotidian / Din propria memorie / Într-o căutare de sine / A nucleului tău / Cel mai bun care poți fi / Butonul prin care / Îți activezi o stare nouă / Poetică atât de specială / Și de sfântă*” (Exercițiu de poezie).

Ca și în celelalte volume de poezii ale autoarei, găsim și în acest superb volum „**Timpul iubirii**” acele construcții stelare cu care ne-a obișnuit și care semnează cu fir auriu cartea sa de vizită: „*Holograma sufletului*”, „*Noaptea cu stele orfane*”, „*nesomnul lunii*”, „*Pasager anonim*”, „*secundele adunate în buzunar*”, „*anticariate cu flori*”, „*Lumea un decor demodat / Fără noimă*”, „*Norii cântă la harpă*”, „*timpul nerepetabil cu unduiri de iederă*”.

Într-o perfectă armonie, urmărind o rețetă proprie numai de ea știută, autoarea reușește să dea savoare versurilor sale prin „*fructele iubirii*”, „*cireșul din primăvara eternă*”, „*Grădina cu meri*”, precum și alte fructe: nuca, gutui, măr, într-o combinație extraordinară cu viețuitoare și păsări de tot felul: căărăbuș, păsări, aripi, porumbei, bondar, greieri, ciute, privighetori, furnici, cuci, guguștiuci, vrăbii, fluture, pitpalaci, căprioară, lupi albatroși, cerbi, lebădă, cai, etc., îmbinându-le metaforic cu obiecte ca și: morișca, șevalet, ruletă, corăbii, cercei, clape, chitară, semafor, fântână, toacă, bancă, viori, castel, batistă, candelă, zar, tocul ochelarilor, tren, oglinzi, pâine, buzunare, cuptor, bagaje, amfora, poduri, harpă, clopote, măști, funii, tramvai, pantof, flaut etc. Numai un adevărat artist al cuvântului poate să le armonizeze atât de frumos, fără să deranjeze cititorul.

În volumul **„Timpul iubirii”** observăm o frumoasă și clară descriere a creației, care cere sacrificiu, iar sacrificiul autorului este deseori singurătatea, nesomnul și arderea internă, trăirea care te consumă precum se arde o lumânare: *„Poezia se înalță / Sfântă și clară / Ca rugăciunea / Unui pustnic nebun / Care vede lumina / În primii zori / În câmpul de maci / Ce arde în așternut / Și nu te lasă să dormi”* (Zori), *„În liturghii de noapte / Poetul cu ochii-n lacrimi / Scrie versuri pe cruce / Din care curge sânge / În timpul care se prelinge / În biblia albe / Într-o singurătate de zăpadă”* (De zăpadă), *„Visele fiecăruia / Ne pătrund”... „Precum niște păsări / Care te citesc și te măsoară / Cu precizie de ceasornic / Elvețian”* (Un ceasornic). În poeziile sale se observă o viziune proprie, singulară și neîmpărtășită a autoarei care simte fără să vadă, percepe divinul prin simțiri unice pe care le trăiește ca pe niște experiențe destinate a fi ale ei sau ale altcuiva care vrea să le încerce: *„Nu erai cu mine / Acolo / Când Dumnezeu / A aruncat pentru noi / Inelele din cer / Era altcineva / Care s-a grăbit / Să le prindă”* (Iubiri).

Autoarea Aurelia Rînjea face o frumoasă descriere a harului divin ce s-a revărsat asupra sa: *„Printre atâtea adevăruri / Nespuse / Înțelesuri mă urmăreau / Ca o poveste de iubire / O lume trebuia descoperită / A venit și n-a mai plecat / Am simțit harul revărsat / Asupra mea / Divin și tandru / Al Duhului Sfânt / Am simțit necuvântul / De dincolo de timp / Ritmul tăcerii / Zborul credinței / Dumnezeirea emoției”* (Certitudine) și continuă cu o mărturisire: *„Cred că niște Arhangheli / M-au învățat să scriu / Sau au scris cu mâna mea / Tainele poemului / De dat mai departe / Prin spirala vieții / Celor aleși care înțeleg / Limba lui Dumnezeu / Și iubirea / În loc de sânge / Prin venele mele curge / Cu siguranță Poezia”* (Certitudine).

În poezia Aureliei Rînjea se simte tristețea și suferința poetului neînțeles, care are un secret comun cu Dumnezeu. *„A suferi înseamnă a avea un secret comun cu Dumnezeu”* (Soren Kierkegaard). Iată ce spune autoarea: *„Mi-am lăsat sufletul / Prin multe locuri / Acum încep să-l adun / Am înțeles / Că nu aveți nevoie de el / De pe margine / Îngerii mă aprobă”* (Confesiune), dar *„Mă retrag / Într-o lume străină vouă / Dar nu și lui Dumnezeu”* (Solitudine), *„Dimineața adun stelele / Căzute în iarbă / Din prea multă dragoste / De oameni / Le duc într-un castel / Numai de mine știut / Să se odihnească / Apoi le așez pe cer / Să-și continue calea / Nostalgice și visătoare / După oameni adevărați / Dacă mai sunt...”* (Cules), pentru că așa este poetul *„În timpul încărcat / De nerostiri / Dinaintea nopții / Poetul – un scrib / Cântă pe note / Un pui de liliac sălbatic / Îl crede înger”* (Un înger).

Din cealaltă parte a lumii primim semne, *„Cineva ne face semne / Pe care nu le înțelegem / Din cealaltă parte a lumii / După colțul mileniului”* (În Noi), dar noi nu le putem înțelege, pentru că noi *„uităm cum e să iubim”, „uităm de unde venim”* și atunci nu ne rămâne decât să cerem: *„Doamne aprinde Lumina”* (În Noi), *„Lumea tot mai străină / Fântâna abandonată / Tânjește după / Oameni însetați / De lumină / Care sunt tot mai rari”* (Aspirație).

Timpul își cere plata lui: *„Vizitiul secundelor / Cere plata prin tragere la sorți / La apusul zilei / Nu mai faceți comerț / Cu sufletele”* (Interzis), iar visele rămân doar vise, *„Mușcăm din fâșii subțiri / De fericire / Visele rămân după ușa / Intrării în competiție / Amintirile se modifică / Din mers / Cerul pleacă și el / După norul / Cu vrăbii din sufletul tău”* (Migrație), renunțăm să mai trăim, căutăm veriga lipsă: *„Ceva întotdeauna lipsește / Îngândurate mâinile / Ne spală ochii / Umbre și serafimi / Se perindă / Ne măsurăm pașii / Căutăm veriga lipsă / Din înțelesul inimii”* (Trezire), *„Sub ramuri de măr înzeit / Odată ne iubeam / Și nu ne trebuia mai mult”* (Odată).

De fapt, în lumea prea grăbită de azi, trăim cu iluzia că suntem fericiți, mințindu-ne singuri. Oamenii renunță să mai trăiască pentru a trăi, este situația absurdului neobservat, dar real: *„Tot artificiu nostru constă din faptul că renunțăm la existența pentru a exista”* (Johann Wolfgang von Goethe). Oamenii au uitat să iubească: *„Prea mult am învățat / Să tăcem /*

Memoria timpului / Ne ajunge din urmă / Un anotimp sălbatic / În care stăm la distanță / De lucrurile care ne plac / Nu recunoaștem / Sau poate / Timpul gândului / Nu are cuvinte” (Tăcere), „*Timpul așează / Frumusețea lumii / Pe raftul de sus / Să nu se risipească / Pe malul iluziilor*” (Trepte).

Timpul în sine este descris de poeta Aurelia Rînjea foarte frumos, ca un fior, o emoție: „*Timpul - un dansator / Printre însingurările firii / Piruete cu fior de toamnă / Emoție de cer / Așteptând regăsirea / Dincolo de tăcerea ce curge / Din bolțile curcubeului*” (Un dansator) și își pune întrebarea: „*Oare e târziu în cer / Candela iubirii e veșnică / Oamenii se resemnează / În vieți orfane de cuvinte*” (Dilema), „*De ce din timpul nostru / Nu dăm mai mult / Pentru a iubi / În mine două inimi bat / Cu sete de lumină / Cuvintele dansează / În universuri necreate*” (Inimi).

Poeta Aurelia Rînjea ne atenționează că a sosit momentul ca lumea să iubească și să ierte: „*E Timpul Iertării / Și al Iubirii / În limba mea / Vorbesc cu Dumnezeu / Despre poporul meu*” (Învierea).

Legătura cu divinitatea este foarte importantă pentru autoarea Aurelia Rînjea: „*Dumnezeu e infinitul veșnic / Noi - cuantic suntem / Interconectați cu El / Mici particule / În mintea lui Dumnezeu*” (Conexiuni), „*În piața publică / Pe pietrele ascuțite / Ale dezumanizării / Poetul aruncă / Un pumn de cuvinte / Pe caldarâmul crăpat / Sufocat de orgolii / Știe că într-o zi / Va răsări un cocon / Apoi un poem / Cu o cunună de stele / Nu și-a pierdut speranța / Azi este deja mâine*” (Speranță).

Poeta face o declarație frumoasă de credință și iubire pentru Dumnezeu, care este singurul care o înțelege: „*Vinovată că iubesc / Vinovată că mă dăruiesc / Prin Poezie / Numai Dumnezeu / Mă înțelege și știe / De ce atâta iubire / De la El spre mine / Și invers*” (Sens), iar târziu primește și răspuns la întrebările pe care și le pusesese, o adevărată lecție a iubirii: „*Târziu am aflat / Dar important e că am aflat / Când dăruiești cuiva / Din iubire / O bucățică din sufletul tău / Dumnezeu îți trimite / Una în loc / Mai mare și mai curată / Semn că ai înțeles / Lecția iubirii*” (Esență) și chiar dacă timpul se scurge mult prea devreme, nu-i încă timpul pierdut, mai e timp de iubire: „*Plăsmuim povești / Pe calculator / Pe care nu le trăim / Gândurile foșnesc / În arborii goi / O idilă se zbate într-o / Sincopă de întunerice / Cineva micșorează secunda / Prea aproape de noi*” (Contractie).

Volumul „**Timpul Iubirii**” este o excepțională realizare, o lecție de viață, de iubire, în versuri pe care autoarea ne-o explică pas cu pas. Doamna prof. Aurelia Rînjea explică încă de la început foarte clar pentru toată lumea că toți oamenii au fost înzestrați cu iubire de la naștere, deci depinde doar de noi dacă suntem capabili sau nu să iubim. Și pentru că am început cu un citat din Octavian Paler am să termin tot cu un citat al său „Nu există pustiu; ci doar incapacitatea noastră de a umple golul în care trăim”. (Octavian Paler).

Mai este încă timp! așa cum ne spune autoarea „*Încă e timp de iubire!*” deci haideți, să ne umplem golurile de ne iubire în care trăim, să fim buni și calzi unii cu alții și cu Dumnezeu!

Mihaela CD
membru TWUC, LSR, președinte WPAC

Nicolae Nicoară-Horia - Versuri

LA CE BUN ATÂTA POEZIE...

„La ce bun atâta poezie?”
Am auzit mugindu-se un bou,
Fusesse taur în copilărie,
Cu siguranță că s-ar vrea din nou...

„La ce bun atâta poezie?”
Cucurigă el, Măria-Sa,
Găina de metaforă... nu știe,
Nu-i timp și nici răbdare pentru ea...

„Atâta poezie la ce bun?”
Mă întreabă-aproapele mereu,
Celor de sus și tuturor le spun,
Aici, între pământ și Dumnezeu,

Din toate, întrebarea nu mă miră,
La urma urmei, Poezia- ce-i?
Nici Aerul pe care îl respiră,
Nu-l știu ce este, inspirații mei...

SFINȚII...

„Tu lasă sfinții să se odihnească!”
Așa-mi spunea atunci un biet amic,
Aici, în viața asta pământească
Nici ei nu îți ajută la nimic...

Moăștele lor, la care te închini,
Miresme purtătoare de păcate...
El a plecat demult printre străini,
Sufletul lui bolnav și mai departe...

Nu a crezut nicicând în cele sfinte
Cât și-a purtat prin lumea asta trena,
De-acolo poate își aduce-aminte
Acum de Sfinții Constantin și-Elena!

De-aceea prieteni eu vă spun mereu,
Cuvintele nu-s pricini pentru joacă
Și dacă nu există Dumnezeu
Un Altul cine ar putea să-L facă?!

Sfinții Lui, rămași în Calendar
Vă lumineze Clipa pe pământ!
Și tot ce scriu nu fie în zadar
Din întâmplarea faptului că sunt...

„Tu lasă sfinții să se odihnească!”
Și astăzi mai aud în jur povața-
Semnul Crucii să vă ocrotească
Copilăria Gândului și Viața!

GRĂDINA DE ACASĂ...

Singur îmi sap Grădina de-acasă,
Cealaltă, am săpat-o demult,
Aș vrea să plătesc pe cineva cu ziua,
Eu timp nu prea am mult...

Dar nu vrea nime', dinspre Bodegă
Numai cântece vesele-mi vin,
Degeaba se vaită Vița de vie,
Nici ea acuma nu plânge vin...

Acolo mai bate vântul din vest,
Coadă hârlețului e prea tare
Și la ce bună truda aceasta?
De la Primărie se beau ajutoare...

Singur îmi sap Grădina și ce-i,
Altor, poate le e rușine-
Aș vrea să plătesc pe cineva cu ziua,
Dar nici cu ora nu îți mai vine...

POETUL TRECE...

Poetul trece
Vorbind despre Țară,

Cu lacrima
Ochiului
Privind înapoi-
Nu auziți Aerul
Cum
Se-nfioară?
Și Umbra lui calmă,
Ușoară,
E tot mai departe
De voi...
Poetul trece
Vorbind despre Mamă,
Cum șoptește
Pădurea
De frunzele
Ei,
Cine-l ascultă,
Cine-l mai bagă
În seamă?
Mileniul e ultimul-
Trei

TOTUȘI...

Nu sunt profet,
Nici apostol
Nu sunt,
Nașterea mea
E
O-ntâmplare!
Dacă mor
Și
Înviu
Cu fiecare cuvânt
Care
Îl scriu-
Totuși, Doamne,
Cine-mi stă
Oare
În cămașa aceasta
De pământ
Și
De
Sare?

UMBLĂ CĂRĂRILE PRIN MINE...

Umblă cărările
Prin
Mine,
Le simt
Și mă întreb
Mereu-
Câte din ele
Duc
Spre tine
Și câte
Înspre Dumnezeu?...

TOLERANȚĂ ȘI SOLIDARITATE...

Fiecare crede în ce vrea,
Fiecare crede în ce poate,
Unul își face cruce, altul, ba,
Unul se-adună, celălalt se-mparte...

Dintotdeauna nu am fost la fel,
Ce ar fi să ne-asemănăm toți?
Unul e brunet și altul ...chel,
Unu-i moldovean și altu-i moț

Și totuși, când e vorba de Lumină,
De Adevărul soarelui de sus,
Suntem egali, avem aceeași vină,
Același Dor și răsărit de dus...

Fiecare crede în ce vrea,
Fiecare crede în ce poate,
Unul se închină, altul, ba,
Dar *Cuvântul* e stăpân în toate!

Și dacă-n suflet îi purtăm *povara*
În trecerea fugară, dragii mei,
Să ne iubim cum se cuvine Țara,
Cea de-aici și de deasupra ei...

Nicolae Nicoară-Horia - Germania

Silvia Katz Ianasi

Crime în numele iubirii - FRAGMENT

„ Am adormit mângâiată de cuvinte lui și am visat că eram o pasăre care zbura și se rotea peste o lume în care toții copiii și bătrânii zâmbeau, în care copacii îmi șopteau tainic că sub ei tinerii se iubeau, că toată lumea iubea și era fericită. M-am trezit și am văzut că noaptea se ascundea printre faldurile zilei, ale cărei raze se topeau încetul cu încetul. Târziu, când umbra nopții acoperise pământul, ridic ochii spre cer și privesc tăcuta lună care îmi mângâie fruntea cu razele ei albe. Întind brațele și doresc să zbor sus, cât mai sus, până la stele, dar simt că pământul mă ține și nu mă lasă. Plec spre casă cu el lipit de tălpile mele și cu iubirea în suflet. Sunt fericită!

Am intrat pe poarta închisorii cu o strângere de inimă, deoarece era prima oară când vedeam un asemenea loc periculos. Înțelesesem că era o închisoare de maximă siguranță unde se aflau hoții și criminalii periculoși. Am trecut prin mai multe sisteme de siguranță și am ajuns în biroul lui Vlad, unde ne așteptau un procuror și mai mulți polițiști. Mi-au spus că întâlnirea mea cu deținutul va avea loc într-o încăpere alăturată și să nu mă tem, deoarece acesta va fi legat cu lanțuri la mâni și la picioare și va vorbi cu mine despărțit de un fel de paravan în cazul în care nu doresc ca el să mă vadă. Vlad a apăsă pe un buton și a apărut în fața mea un geam prin care am văzut încăperea respectivă. Aveam impresia că joc într-un film și le-am spus zâmbind:

-Aș dori să-l văd înainte de a merge acolo și să-mi fac o părere despre felul cum arată. Am foarte mari emoții și nu este ușor pentru mine așa că încerc să mă pregătesc psihic.

Au fost de acord și după câteva minute bărbatul a fost adus în încăpere și așezat pe un scaun lângă o masă. Cred că se știa privit și a zâmbit, făcând cu ochiul. Se vedea pe fața lui că era bucuros de întâlnirea cu mine, iar eu am rămas surprinsă de înfățișarea lui. Era slab și nu prea înalt. Fața lui palidă era luminată de doi ochi de un albastru intens cum nu mai văzusem niciodată. Ras în cap, nu arăta ca un ocnaș, ci mai degrabă ca un om normal, de care nu-mi era absolut de loc teamă.

I-am spus lui Vlad că nu pare periculos și el mi-a spus că acesta își petrece mai tot timpul în bibliotecă și s-a schimbat mult în ultimii ani de detenție doar că este foarte tăcut și nu discută prea mult. Nu am de ce mă teme, deoarece el îl cunoaște destul de bine și vede că este bucuros de întâlnirea cu mine.

M-am gândit câteva clipe și le-am spus celor de față:

- Accept să discut cu el, dar cu o condiție. Întâlnirea să aibă loc în bibliotecă și dacă se poate să nu fie legat. Mă pricep la oameni și sunt sigură că nu-mi va face niciun rău. Dacă se poate să rămân cu el împreună cu Vlad, ar fi perfect, oricum am înțeles că veți înregistra toată convorbirea noastră.

Procurorul nu a fost de acord la început, dar Vlad a încercat să-l convingă, așa că până la urmă a fost cum am dorit eu, dar cu o mică excepție. Să fie legat cu lanțuri doar de scaun. După ce l-au dus acolo, am intrat însoțită de Vlad, ceilalți rămânând să vadă totul prin geamul respectiv.

Bărbatul, am aflat că se numea Ivan, m-a salutat înclinând capul și mi-a spus cu un glas răgușit „sarut-mâna”, iar eu m-am așezat, privindu-l atentă. Nu știu de ce, dar aveam impresia că parcă îl mai văzusem undeva, deși știam că era imposibil. M-a impresionat felul în care arăta și nu-mi venea să cred. Nu era fioros cum îmi imaginasem și părea un bărbat timid, cu fața luminată de un zâmbet blând. După ce mi-a mulțumit că am venit, eu l-am întrebat:

- Aș dori ca Vlad să rămână de față și cred că ești de acord.

- Sigur, dânsul este un om la care țin foarte mult, eu nu mă pot lăuda că am avut în viață asemenea sentimente pentru un semen de al meu. Apreciez faptul că nu vă este teamă de mine și vă asigur de tot respectul meu. M-am întors spre Vlad, care stătea în dreapta mea și l-am rugat să putem servi câte o cafea și în câteva clipe s-a rezolvat.

Deținutul a gustat din cafea, apoi a continuat să mă privească. Eu i-am susținut privirea, deși mă simțeam intimidată de ochii aceia de un albastru intens cum nu mai văzusem decât în filme. De fapt, mă simțeam ca și cum jucam într-un film, așa că am așteptat ca el să înceapă discuția. M-am înfiorat când mi-a spus cu glas răgușit:

- Am citit cărțile dumneavoastră și cu toate că nu cred în sentimentul iubirii sau al generozității, am fost fascinat de felul cum descrieți ura care zace în mintea multora. Dintre ei am fost și eu și poate de aceea m-am regăsit în mare parte printre rânduri. Pot să vă spun că am fost un copil inocent, născut din ură și din batjocura altora. Încă din copilărie, ura cu întunecimea ei a fost cea care a mușcat din inima mea și care până la urmă și-a pus pe fruntea mea pecetea de criminal. Germenul ei a înflorit în ființa mea și din cauza slăbiciunii mele, mi s-a furișat în minte până am devenit ceea ce sunt astăzi. Un criminal. Nu am luptat niciodată să-mi schimb destinul și am trăit toată viața doar cu aceste sentimente, hrănindu-mă cu ele până când am ajuns aici, în această bibliotecă și am început să citesc. Datorită cărților, mi-a spus el plimbându-și privirea peste rafturile din încăpere, am avut șansa să devin alt om și m-am gândit că povestea mea poate fi un exemplu pentru cei care cred că nu există o altă alternativă atunci când urăști pe cineva, decât să-i iei „Dreptul la viață”.

L-am privit suspicioasă și i-am spus ironic:

- Nu ai învățat la grădiniță sau la școală că în viață trebuie să faci fapte bune și că este un păcat de moarte să iei viața semenilor? Ce fel de educație ai primit de la părinții tăi? Un om nu poate trăi toată viața ca un prizonier al urii care îl macină. Trebuia să ceri ajutor. Din ură nu răsare niciodată iubire.

Râsul care a izbucnit din pieptul lui a răsunat sinistru în încăpere și mi-a deranjat auzul, încât am vrut să mă scol de pe scaun și să plec, dar el a văzut gestul și imediat a devenit serios și mi-a spus:

- Doamnă, iubirea a fost un subiect inaccesibil pentru mine și nu cred în legende despre iubire, iar fericirea știu că este o stare pe care mulți dintre noi nu o pot defini. Eu văd oamenii ca pe niște nefericiți pe care viața îi testează cu multe examene. Unii le trecem, alții nu, dar până la urmă tot neștiutori rămânem. Eu nu am avut decât o mamă amărată, am trăit într-un grajd dărăpănat, iar despre școală nu am învățat decât cinci clase. Educația despre care vorbiți uneori nu se prinde nici de săraci și nici de bogați, fiecare cu norocul lui. Cred că nimeni nu se naște hoț, criminal sau sfânt. Viața te schimbă, este așa de misterioasă că niciodată nu știu ce ne oferă.

Impresionată de cuvintele lui, i-am spus:

- Sunt de acord cu tine, aș dori să-mi povestești unde te-ai născut și cum a fost copilăria, consider că ea ne influențează foarte mult viața și sper să înțeleg ce te-a împins să săvârșești fapte atât de crude. Îmi va fi greu să-ți găsesc o scuză, dar pentru a scrie povestea ta, trebuie să cunosc cât mai mult despre ce fel de persoană ai fost până să ajungi aici.

El a zâmbit și mi-a spus:

- Mulțumesc mult că mă considerați o persoană. Mulți mă cred un animal, un monstru. Da, poate că sunt, de aceea am fost închis, dar câți oameni nu trăiesc în propria lor viață ca într-o închisoare? Eu am cunoscut mulți, credeți-mă.

La rândul meu l-am privit și i-am spus pe un ton dur:

- Viața mi-a dovedit că animalele sunt mai bune decât oamenii, așa că cei care au spus sau au gândit asta despre tine ți-au făcut un compliment. Dar să nu filozofăm prea mult pe această temă, povestește-mi ce te-am rugat.

El s-a așezat mai bine în scaun și a prins cu ambele mâini lanțul de care era legat, apoi a privit peste mine și a spus:

- M-am născut acum patruzeci și doi de ani, într-un sat amărât de munte, unde casele erau departe unele de altele, iar oameni trăiau acolo fiecare cu grijile și necazurile lor. Mulți se înrudeau între ei sau se împrieteneau doar la mica cârciumă de la poalele muntelui. În rest, îi vedeai pe deal sau lucrând câmpul iar despre distracție, doar la nunți sau duminica la căminul cultural. Nu-mi aduc prea multe aminte despre copilărie, dar știu că atunci când am împlinit vârsta de cinci ani, au fost evenimente care mi-au marcat întreaga viață și le țin minte și acum.

Ivan și-a întors privirea spre mine și am văzut că avea ochii umezi. A oftat și a continuat:

- Ca să înțelegeți totul, aș vrea să vă povestesc despre mama mea. Nu pot și nici nu vreau să omit acest fapt, deoarece ea este sfântă pentru mine.

Am înclinat din cap în semn că sunt de acord și aștept, iar el a spus:

- Mama crescuse de mică, ca o cerșetoare prin sat deoarece la vârsta de doisprezece ani rămăsese orfană de ambii părinți. Aceștia îi lăsaseră moștenire o curte mică în care construiseră un grajd. Prima încăpere era de locuit, adică o sobă și un pat plin cu paie și era despărțită de a doua printr-un gard de scânduri. Cândva avuseseră aici animale, dar în ultimii ani nu le mai rămăsese decât o capră pe care o duceau la păscut și de la care se bucurau de lapte sau brânză. Era singura lor sursă de venit. Mama a suferit mult după părinții ei și era îngrozită de faptul că nimeni nu o va mai apăra de răutățile oamenilor. Primul a murit tatăl ei care era un bețiv și a căzut într-o iarnă într-un șanț în timp ce venea de la cârciumă. L-au găsit abia dimineața, înghețat și fără viață. La un an după moartea lui s-a stins și bunica mea din cauza unei boli la plămâni. Biata femeie suferise mult și credea că era blestemată deoarece adusese pe lume o arătare de fetiță cocoșată, care era considerată ca o

sperietoare, de aceea nu a mers niciodată la școală și stătea mai mult în curte. Când a rămas singură, a început să muncească pe la alții pentru o bucată de pâine.

Uneori mergea la biserică să facă curat și preotul de acolo, un om bătrân, îi dădea bani și de mâncare. Era singurul om care o proteja și atunci când ținea slujbe în biserică îi dojenea mai ales pe copiii care aruncau cu pietre după ea și râdeau de cocoșa ei.

-Cunosc acest fapt, l-am întrerupt eu. În vremurile acelea oamenii râdeau de defectele fizice ale altora și credeau că Dumnezeu i-a pedepsit, ceea ce era fals, dar nimeni nu ne dojenea sau explica, nici măcar cei care ne învățau carte. Oamenii răi inventau porecle, iar noi copiii le preluam. Sper ca în timpul de acum să nu mai fie așa ceva. Sper.

- Credeți? mi-a spus el zâmbind amar. Lumea nu s-a schimbat prea mult, decât că sunt mai mulți bogați decât săraci. Cât am trăit liber printre oameni auzeam mereu cuvinte ca interlop, broscui, șarpe și aici în închisoare majoritatea au porecle.

Am tăcut amândoi și am rămas surprinsă când după câteva clipe mi-a spus:

- Vreau să vă întreb ceva despre cartea "Dreptul la viață". Există acolo povestea unei fete, Maria, care a crescut într-un orfelinat. Este o poveste adevărată sau inventată?

- Nu pot să-ți răspund la o astfel de întrebare și nu cred că m-ai chemat aici să facem o recenzie a cărților mele. Vreau să știu ce dorești să-mi povestești.

- Mă scuzați, nu am vrut să vă supăr dar sunt sigur că femeia aceea cocoșată, care a dus copilul într-un coș și l-a lăsat la ușa catedralei a fost mama mea."

.(Cartea se poate comanda pe www.aius.ro)

Silvia Katz Ianăși - ISRAEL-

Tel./fax: 0351 467471
E-mail: editura.aius@gmail.com
www.aius.ro

Silvia Katz Ianăși
Scriitoare

**Cărțile pot fi comandate la Editura AIUS Craiova și
la Libraria „Mihai Eminescu” București**

Balaban Valentina – Versuri

Dorul...

Mistuire sacră,
Doru-i ca o faclă,
Pâlpâie, așteaptă,
Clipa minunată.

Mistuire pură,
Doru-i joacă dură,
În iubire sapă
Lacrima nedreaptă.

Mistuire vie,
Doru-i ciocârlie.
Zboară, rățăcește
Cântă și iubește.

Mistui...speranță,
Doru-i o vacanță,
Care te topește
Dacă nu se-oprește.

Zbor...

Zbor...
prezentul pleacă în clipiri
de vis...
privesc...
mă-ncânt și uneori scrâșnesc

firesc...
respir...
lumini și umbre în delir
pe-un fir...
contemplu...
pe cruce, inimii-i fac templu
și plâng...
iert...
și calc pe moarte cu iubire
spre Tine...
fac...
primesc un har și îl împart
cu drag...
zbor...
am fost și sunt un călător
din dor...

Însămânțați...

Ne susțin străbunii
Pe ogoare-nsămânțați
Hrană sfântă-a lumii
Pulbere de stele, înălțați!
Bază a pădurii seculare,
Roua dimineții, plânsul lor...
Noi...urmăm ca brazde de tractoare
Un rulaj de trupuri pe ogor...
Viața susținută-n joc de moarte
Cu moartea pre moarte călcând...
O carte ce naște-altă carte
Un gând ce strunește alt gând...
Pământ...mamă, casă și hrană
Cu suflu și licăr stelar
Vehicul rotit și icoană
Și-o inimă ca sanctuar...

Din cumpăna fântânii

M-am ridicat ades din cumpăna fântânii,
Am fost în iad, în rai, căci m-au salvat
străbunii...

Cămașa-mi arde tristă, în depărtări uitate,
Din piedică-mi ridic nădejdea-n nestemate.
Captez rugă în iertare pe-altar de ziuă nouă
Și dăinui prin iubire, iriși scăldați în rouă,
Pe-a dorului cărare, recuperez aripi uitate
Și-n taina regăsirii, mai lepăd din păcate.

Să-mi dăinuie urmașii, în drumuri cu
speranță,
Tânjind să vin la Tine, cereasca mea
vacanță...
Să las boboci de slovă, spre marea nemurire
Am fost, sunt și voi fi, din steaua-mi o
sclipire.

Ere...

Scap frâul gândului prin ere
Spre neumblatele mistere,
Spirale-n doruri efemere...
Sunt clipe, veșnice-n tăcere
Și-mi ostoie setea cu plăcere
Să-mi ard păcatele-n durere
Să-mi dăinui lutul dintre sfere...
Să vin...să plec...ca o părere...
Și duc clepsidra-n a Ta vrere.

Trăiesc!

Tot umblu, cad și
mă ridic,
Cenușii mele îi
dau klik
Șterg lacrima și
iar zâmbesc,
Aripi înalt și
strig:
Trăiesc!

Și-n ciuda
unora...exist!
Am loc și eu în
jocul trist

Și-mi văd de drumul meu firesc,
Mă rog și iert și mulțumesc!
Trăiesc!

Venită-n scop cu o menire,
Cărări riscante-n cumpănire
Prin fiu și rime, dar ceresc
Am reușit, simt și iubesc!
Trăiesc!

Șansa curcubeului...

O inimă rătăcită prin două zaruri
jonglează în auzul Tău ce arhivează
replica restricțiilor cu palpații confuze
lăcrimate spre șansa curcubeului
împăunat de izbânda seninului
peste praguri de zâmbete,
dând impuls momentului
din pulsul întregului,
spre-a decola către țeluri...

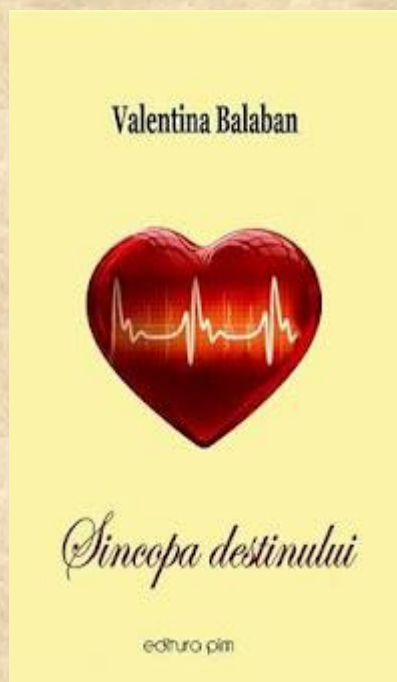
Ce-ar fi...

Ce-ar fi visul fără-ogindă,
Zâmbet sec pe-un gând apter?
Ce-ar fi dorul fără undă
Telepatic prin eter?

Ce-ar fi viața fără luda,
Raiul cu Lumină pură?
Ce-ar fi Fiul și iubirea
Fără inimi în măsură?

Ce-ar fi cerul fără nouri
Vieți secate-n infinit?
Ce-ar fi soarele-n lingouri
Luna fără asfințit?...

Valentina Balaban – Brăila, România

Ovidiu Cornilă

*Roman autobiografic După corrida
Capitolul al șaselea-Toamna lui Bachus (fragment)*

Sâmbătă seara, Dinu ieși în părculețul din fața casei. Își alege o bancă mai apropiată de fântâna arteziană miniaturală și se așază liniștit. Scoase din buzunarul pantalonilor un pachet de LM și aprinse o țigară. Nu termină de tras primul fum, când auzi, chiar lângă el deja bine-cunoscuta voce a lui Mister V, dispărut de ceva timp:

-De câte ori îmi aduc aminte de acele momente, mă apucă așa, o stare nedefinită, un amestec melancolic de timp trecut pe care îl poți considera fără nicio rezervă parte dintr-o viață care ți-a aparținut, nu din ceva ideal sau regretabil. Cred că e o amintire specială, una dintre speciile acelea care azi nu mai există...

-Bine ai revenit, Mister V, îl întâmpină cu bucurie Dinu. Cât pe-aici să nu te recunosc,

-Bucuros de revedere, veni răspunsul.

-La ce amintire te referi, mă rog? Ai intrat în scenă direct.

-La momentul nașterii. Nu uita că am și eu ceva anișori. Nu ca tine, dar...

-Toți avem ceva aparte care ne face să fim vii. Pe unde ai mai colindat în ultima vreme?

-Am locuit între timpuri latente, acolo unde nu eu m-am regăsit, ci m-am poposit. Nu puteam să mă bag prea mult în viața ta, Dinule. Aveai și tu nevoie de pauze. Acum observ că ești ocupat, nu ai timp de nimic. Îți e plin capul de tot felul de tehnici, de materiale de construcție și de case. Deh, omul vrea să câștige mai mulți bani, face eforturi să învețe cât mai multe, să arate, să se afirme. Ce nevoie ar avea acum de conștiință? Niciuna. Adevărul este că nici eu nu te-am mai căutat. La felul în care am discutat tot drumul ăla de trei zile înspre Spania, m-am simțit folosit, stors ca o lămâie, se lamentă Mister V.

-Ai avut rolul tău, clarifică Dinu. Îți pare cumva rău pentru tot ce am trăit împreună? La urma urmei, partea din lumea fizică sunt eu. Eu trebuie să dau cu capul de toate pragurile, nu? Iar tu, tu poți trece în orice dimensiune vrei, poți face orice, pentru că pentru tine nu sunt legi care să îți stea împotrivă. Tu nu ai nicio teamă, ești un mic infinit agreabil în marea mea singurătate.

- Poate că ai dreptate, dar atunci când eu am sugerat ceva, tu ai ascultat întotdeauna, și dacă nu ai urmat un sfat, măcar i-ai dat o anumită importanță.

-Și cu ce ocazie ai reapărut, Mister? Voi avea nevoie de tine cumva în următoarele zile? făcu Dinu curios.

-Probabil. Știi că vei face o călătorie, vei întâlni oameni noi, vei experimenta situații diferite și vei avea tentații. Vei face un pas în a merge mai departe.

-Ce tentații, despre ce vorbești? Îl iscodi Dinu.

-Nu are rost să știi, consideră doar ce ți-am spus ca pe o intuiție.

-Călătorii fac cu duiumul, viața mea e o călătorie, V, oftă Dinu. Nu mi-am găsit niciodată un loc al meu. Cam întotdeauna am fost în căutarea unuia, am fost aproape, dar nu ... Și apoi, fiecare încearcă să își găsească o compensație a modului de a fi pe undeva. Nu?

Mister V dispăruse. Dinu vorbea singur. Eh, și făcu un gest de lehamite, așa face mereu. Pe urmă fixă cu privirea firicelul de apă care ieșea din gura îngerului de piatră care trona în mijlocul ovalului minusculei fântâni arteziene. Curgea dinamic, fără niciun artificiu. Nu avea nimic deosebit.

În dimineața zilei următoare, Ilie îi spuse că primise un pont să meargă la cules de struguri.

-Îmi mai dezmoțesc și eu oasele, drecu'. Pe căldura asta, mai schimb și eu macazu. Mai un struguraș, mai o bericică, aer curat, liniște, mișcare. Nu ca aici, la capitală. M-am săturat de zgomot, parcă aş sta într-o cutie. Pheaoah! Am înțeles că e nevoie de încă o echipă de șase sau maximum de șapte persoane. Mergi în Coslada și adună-ți oamenii. Gata, te-am uns căpitan. Da' să nu uiți niciodată cine este mareșalul.

-Nu uit, nu uit, se amuză Dinu.

-Bă, și să ceri și tu ceva mălai de la fiecare, la sfârșit, că le-ai pus munca pe palme. Sunt mulți pârliti care freacă menta prin parc, doar știi. Vezi că plecarea e marți, ai două zile la dispoziție. Mai bine să mergi cu cei pe care îi cunoști cât de cât decât să îți bage spaniolii pe gât mai știu eu ce negri, țigani sau arăboi.

Luni dis-de-dimineață, Dinu păși mândru în parcul din Coslada. Își sună o parte din „preietenari”, iar pe ceilalți îi găsi destul de repede. Pe urmă își dădură întâlnire în autogara din Mendez Alvaro, să ia autocarul spre Puebla de Almoradiel, satul din provincia Castilla la Mancha unde spaniolii îi așteptau deja. Dinu se puse în contact cu șeful lor, un anume Julian. De fapt, aveau să lucreze la o familie, se pare că cea mai înstărită din toată zona. Era vorba despre vreo patruzeci, patruzeci și cinci de zile de muncă, asta dacă nu ploua. Cazarea era gratuită, nu și mâncarea. Aici, fiecare trebuia să se gospodărească. Iar plata se făcea la finalul fiecărei săptămâni. Duminicile erau libere, iar plata destul de tentantă. Tentația, îl izbi gândul pe Dinu. O fi tentația despre care vorbea V, banul...

În autogară, Dinu se întâlni cu toată echipa: un fost măcelar mic de statură și cu doi dinți în gură (avea să fie numit Gingiilă), Nicu, un învățător constănțean zgârcit de mama focului, nea Ion, un țăran la vreo cincizeci și ceva de ani din Maramureș. Pe nea Ion îl însoțea un nepot, Bogdan. Mai era printre ei și Manuel, un puști căruia abia îi ieșiseră tuleielile, băiatul unui pastor adventist din Coslada și Adrian, profesor de geografie. Asta era toată echipa lui Papuc.

-Hai, băieți, acum, că suntem toată formația, să luăm biletele și să mergem. Avem cam o oră și jumătate de călătorit cu autobuzul. Măine dimineață începem munca, anunță Dinu bine dispus.

Ce curios! Cu nici două luni în urmă, nimic din tot ce se întâmpla acum putea fi visat sau intuit. Nici măcar în cele mai optimiste scenarii. Urma o nouă călătorie, una cu un scop bine definit, un univers diferit. În toate sensurile.

La doisprezece fără un sfert, autobuzul părăsi leneș autogara Mendez Alvaro. Orizontul Madridului afișa un albastru amețitor de frumos. Era, probabil, același cer din faimoasa piesă a lui Elvis Presley, *Blue Spanish sky*.

Rendez-vous-ul cu spaniolii avu loc la *Bodega*, un fel de cooperativă proprie. De acolo, spaniolii îi cazară pe toți într-o casă mare și spațioasă, situată chiar la marginea satului. Cu ani în urmă fusese casa unde locuiseră părinții lor. O reamenajau în fiecare an, special pentru „strugurari”. Condițiile nu erau nici rele nici bune, decente, mai bine spus: trei camere, toate cu câte un dulap pentru haine, paturi vechi, care scârțâiau ca niște babe. În una din camere, în loc de paturi, spaniolii puseseră niște saltele, direct pe jos. Cei care le ocupau: Adrian, Dinu și Gingiilă aveau să doarmă *a la japonaise*. Holul de la intrare dădea într-un soi de bucătărie cu toate cele de

trebuintă din care ajungeai într-un sală de mese improvizată, separată de un perete de plexiglas probabil cândva tot parte a bucătăriei. Baia, o cașcarabetă improvizată dar curată, se afla separat de corpul casei, iar dușul, o țeavă îndoită cu un muștiuc la capăt, la aer liber. Partea bună era că nu cereau bani de chirie. Alții o făceau, ispitiți de nemernicele balcanisme ale unora dintre cei care vedeau în tot profit. O mie de pesetas pe noapte de căciulă. De la câțiva inși, pe o lună și jumătate de muncă, ieșea ceva. Jumătate lua spaniolul și cealaltă jumătate românașul nostru afacerist...

Dincolo de gard, libertatea. Câmp cu struguri cât vedeai cu ochii.

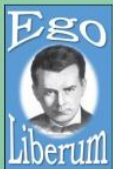
Pe stradă mai erau câteva case similare, toate folosite cu același scop. Asta o află întreaga echipă de la Gingiilă, care, curios ca o pisică, dăduse deja o raită prin cartier să se orienteze și el, ca tot omul. Și să găsească instituția preferată: un bar.

La vreo câteva case de ei alți spanioli cazaseră cu o zi înainte alt grup din care făceau parte trei marocani și doi moldoveni de dincolo de Prut, unul tânăr, cu o cicatrice imensă pe față, care făcuse pușcărie într-un gulag din Siberia și care, se pare că lucrase ca mercenar prin câteva țări arabe și unul mai în vârstă, calm, de parcă era ardelean, cu o mustață lungă și neagră ca de țigan, care fredona toată ziua pe nas. Bețivi profesioniști cu toții. Cum prietenii fuseseră ofițate, fiecare seară însemna o eternă revedere între reprezentanții de seamă ai celor două echipe. La bar, bineînțeles.

CUVÂNT ROMÂNESC

Revistă de literatură Director: Ovidiu Constantin Cornilă

Anul V, nr. 8, semestrul I, 2023

Fondată la Madrid în 2019

Editor: Uniunea „Lucian Blaga”
a Scriitorilor și Artiștilor Români din Spania și
Editura Ego Liberum

Ceilalți, printre care și Dinu, dădură o raită prin centru, să facă niște cumpărături, că de, frigiderul era gol pușcă. Lângă clădirea Primăriei se afla un *Dia*, un fel de magazinaș cu de toate. Intrară cu toții și fiecare își cumpără cele de trebuință. La ieșire, mai bine spus la case, Dinu îi făcu semn lui Nicu:

-Ia uite, Nicule, ăluia din fața noastră îi iese o copită de porc din geacă. Ce naiba, să nu îmi spui că...

-Da, băăă, râse Nicu înroșindu-se ca un rac fiert, am văzut și eu; a ciordit un *jamon* întreg. ăsta e de-al nostru. Cum dracu l-a băgat în haină, nu pot să îmi explic. Românii noștri sunt dați naibii. Ca să nu cumva să dea de bănuț, individul cumpărase un carton de vin și un salam de vită. Grosul însă nu se afla pe tejghea. Casierita nu observă nimic, îi ceru mecanic banii pentru vin și salam, așa că piciorul de porc ieși din magazin

viu și nevătămat... Cu românaș cu tot.

A doua zi, la șase și jumătate, trezirea. Spaniolii, înarmați până în dinți cu foarfece de tăiat ciorchinii și *esportoane* de cauciuc veniseră cu trei furgonete să ia lumea la muncă.

Procedeu era simplu: se formau perechi, iar fiecare pereche trebuia să culeagă un rând de *cepas*, adică de tufe de struguri de la un cap la altul.

Până când nu mai era nimic de cules. *Esportorul* sau coșul era umplut și apoi strugurii depozitați într-o remorcă aflată în afara podgoriei. Când remorca se umplea și ea, strugurii erau transportați la bodegă. Tot ce trebuia să faci era să stai aplecat, să tai strugurii din tufe pitice și să îi cari cu cel cu care lucreai la remorcă. Toată ziua, până la șapte seara. Simplu și nu prea. Spaniolii erau obișnuiți cu acest tip de muncă. Pentru ei era simplu, doar trăiau din asta. În primele trei zile nimeni nu știa cum să găsească un răgaz, să își odihnească spatele. Niciunul nu mai lucrase cu așa ceva până atunci. Era dificil să te ții după spaniolii care parcă alergau pe plantație...

Și mai erau și altele: spre exemplu, foarfecile de tăiat ciorchinii. Existau două tipuri mai utilizate, cele fabricate în Spania, mai grele, cu arc puternic, cu care lucrau spaniolii și cele franțuzești, mai ușoare, cu arc mai puțin tens și care se dovediseră cam neîndemânoase la muncă: se încheiau prea repede și trebuiau curățate din când în când, ceea ce cam scotea perechea din ritm. La început, echipa a folosit sculele spaniolilor, însă, din cea de-a doua săptămână fusese impusă regula de a-ți cumpere propriile ustensile. Aveai de ales, plăteai mai puțin pentru un foarfec franțuzesc, dar te opreai mai des pe câmp și trebuia să recuperezi de fiecare dată când întârzieai sau plăteai de îți ieșeau ochii, făceai scurtă la mână, dar mergeai în rând cu ceilalți.

-Bă, decât să îmi cumpăr un foarfec de-al lor, mai bine îmi iau unul de ăl'alt, mai ieftinior. Și cu restul am de coniac. Hehehehe, behăi Gingiilă, fericit de strașnicul negoț pe care tocmai și-l încropise. Tu ce îți iei, Dinule? chirăi cu o voce subțire și iscoditoare.

-Eu mi-am luat unul de-al lor, dar nu mi-a prea fost de mare folos. Mi-am tăiat degetul mic de la mâna stângă în două, cu tot cu unghie chiar din prima zi. N-am mai lucrat cu de-astea. Până mă obișnuiesc...

-Ai lăsat sândjăle pisti tăt pi unde-ei lucrat, adăugă nea Ion, maramureșeanul. Noroc di fata lu' Francisco, că mi ti-o pansat. Ei, toati înșep așa. Așa-i cân' nu știi. Nevastă-mia era cât pi ci sâ-ș taii picioru la coasî, când am luat-o di muieri. Da' pi urmî o-nvațat, cî n-o avut încotro. Acu' cosăști ca un barbat. Cot la cot cu tăt lumia.

-Aoleu, nea Ioane, dar tot parcă îmi vine să sap o groapă în pământ să îmi pun cocoașa în ea. Mor de durere de spate, se văită Dinu.

-Lasă, că toți suntem la fel, zise Nicu. Eu abia aștept să ajungem acasă, să fac un duș și să beau o bere. Uite, și îl arătă cu capul pe băiatul pastorului adventist, care înghițea pe nerăsuflăte apă dintr-un ulcior de lut, îl pun pe Manuel să îmi facă o frecție și apoi să îmi sugă... un deget de la picior, poate mi se scoală. Ahahahaaaa, nu-i așa, Manuel? Ce spui, facem târgul? Băiatul însă nu îi zise nimic, doar clătină din cap a pagubă, ca și cum ar fi spus: câtă lume idioată au adunat ăștia printre viile astea...

Între timp, nea Ion, împreună cu Bogdan, nepotă-su munceau nevoie mare. Ajunseseră să îl depășească chiar și pe Juan, unul dintre cei trei frați spanioli, un om mărunțel, dar foarte iute. Manuel cu Gingiilă rămăseseră cam în urmă. Toți ceilalți, normal.

La un moment dat, Francisco se ridică în picioare și îi spuse lui nea Ion cu voce fermă, dar în ton de glumă:

-Tranquilo, Ion, que parece que te ha pillado el toro!

Nea Ion, care nu știa o nici măcar o silabă de spaniolă, se ridică de spate și îi răspunse cu furie:

-Cum trag chiulu', tu-ți Dumnezăii mă-ti di spaniol? Îmi dau sufletu' ica pi plantația lu' bună-ta și tot io trag chiulu'? Anafora cui ti-o făcut di păcătos!

Tăcere de mormânt. Toți înghețară. Apoi, un hohot de râs izbucni vehement. Nicu râdea cu lacrimi. Și Gingiilă hohotea și se zvârcolea, căzut pe spate, dând din picioare asemeni unui gândac.

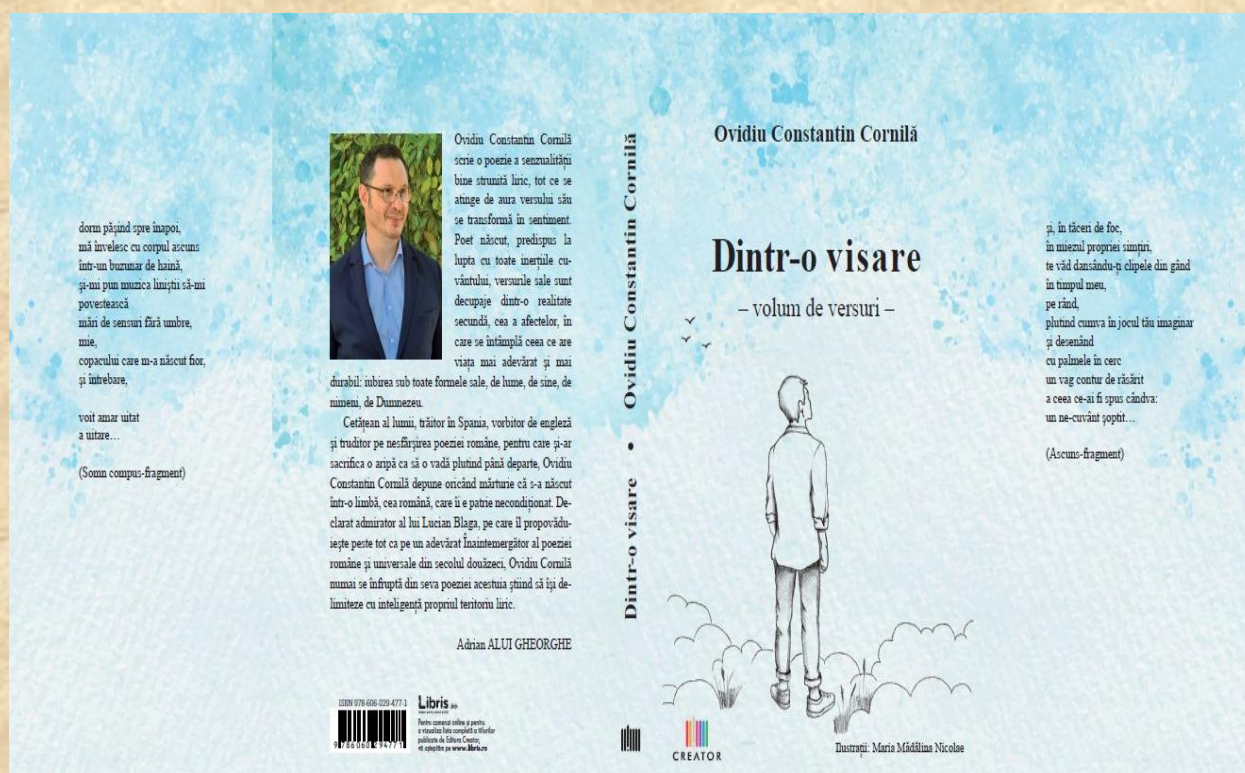
-Nea Ioane, nu te înfură, bre, că nu ți-a zis nimeni nimic de rău, îi explică Nicu printre hohote. Cică să mergi mai încet, că prea o iei înainte. Auzi, mergi printre tufe de parcă te-ar fugări un taur.. Ahaaahaaa..., și se înecă în lacrimi.

Spaniolii râdeau și ei ținându-se cu mâna de burtă. Le explică Adrian, proferul de geografie confuzia.

Nea Ion însă nu spuse nimic, el își vărsase năduful. La colțul gurii, un zâmbet timid prinse a se înfiripa. Ce dacă s-or supărat? gândi. Io di asta am vinit, sî muncesc. Mama lor...

Amuzat și el de întâmplare, Francisco începu să fredoneze *Una paloma blanca*. Semn de mulțumire. Românii munceau bine. Poate că, dacă Bachus nu dădea ploaie, în loc de patruzeci și cinci de zile de muncă ar putea termina toată treaba în mai puțin timp... Și continuă să fredoneze, printre calculele cu struguri, români și bani.

Ovidiu Cornilă – Madrid, Spania

MIOARA BACIU - Versuri

LA UMBRA TA, POETE...

La umbra ta, poete
îmi odihnesc clipa
răstignită de nemiloase nedreptăți
pe sinuoase poteci ...

La umbra ta, poete
alung angoasele
în jungla timpului fugar
care a uitat veșnicia
prin gări fără trenuri...

La umbra ta, poete
ard nălucile ce-și strigă prietenia
dar cultivă neghina în inimi pereche

La umbra ta, poete
îmi caut liniștea cuvântului
îmbrăcat în podoabele gândului...

La umbra ta, poete
am găsit secretul iubirii
și-l voi păstra în cămăruța sfântă
a sufletului...

ODĂ LUI EMINESCU

Eminescu e iubirea,
E Luceafărul cel blând;
Eminescu-i nemuirea,
Adunată în cuvânt.

El e tatăl limbii noastre,
Ce ne-a apărat moșia
De păgâni și de năpaste,
Slăvind cu mândrie glia.

E fiul sfintei Moldove,
Ce trăiește pururea
Mărturie îi stau slove
Lacul, teiul și pădurea.

Eminescu-i România,
E tot ce avem mai sfânt,
Poartă către simfonia
Frumuseții din cuvânt.

EMINESCIANĂ

Vegheaz-o stea prin frunzele de ploi,
Ce-s fără soț, cântați în vers de aur;
Era stiută-n, în vremuri, de vecinii toți;
Doar ea nu-ntrezărea al stelei laur.

Adesea o-astepta, tăcut, în noapte
Luceafărul, cu dragostea-i dintâi
Să-i prindă-n plete dalbe șoapte
Să-i strige-n ceruri: "mai ramâi"....

Cum ea, nicicum, nu-nțelegea
Eternitatea dragostei de o clipă
Pe bolta cerului mai tare strălucea
Înveșnicind a timpului aripă.

Ea, „candela iubirii” n-a aprins
Iar el s-a dus..., nici că-i mai pasă ...
Pe cea, care în mreaja ei l-a prins
Nepăsător, Luceafărul, o lasă.

DACĂ N-AR FI EMINESCU

Flori de tei îmi ning pe frunte
Dor din al său anotimp
Slovele îmi cad cărunte
Mărturie peste timp.

Dacă n-ar fi Eminescu
Freamăt, codru și alean
Lac, dorință, dor terestru
Floarea-ar fi albastră-n van.

Cât izvoarele mai plâng
Suspînând sub raza lunii
Ne vor mîngîia-ndelung
Plopii, teii și gorunii.

Eminescu e iubirea
E Luceafăr țării sfinte
Este însăși nemurirea
Limbii noastre-i e sorginte.

Dacă n-ar fi Eminescu
Frunza-n codru n-ar doini
N-ar mai exista maestru
Soarele-n veci ar pieri.

Însă, Eminescu este
Nepereche-ntre poeți
Și cât simțim românește
Ni-i profet între profeți!

NI-I TRISTĂ SOARTA, DRAGI ROMÂNI

Ne învârtim în spiralete epopee
Uităm ades să fim, bărbat, femeie
Se sting cuvintele în onomatopee
Versul nu mai străbate căi lactee

Hrănite ni-s speranțele, cu vorba
Se pune preț perpetuu, pe faonda

Neconținut zâmbește trist Giconda
De nicăieri te devorează anaconda

Plătim prea des greșelile comise
De ai pământului mai mari stăpâni
Se sparg în cioburi visele promise
Ni-i veșnic tristă soarta de români

Copiii noștri nu-și găsesc un rost
În patria în care coatele și-au ros
Și care nu le este astăzi, adăpost
Plângându-și neputința, dureros ...

Luptați s-ajungeți iute la putere
Să adunați în lăzi, noiane de avere
Uitați prea lesne a poporului durere
Vă lăudați cu lucruri care-s efemere

Cârmuitori se trec sau se vor naște
Contează însă ce rămâne-n urma lor
Și dacă România noastră va renaște
Purtând în suflet, mândru tricolor!

IUBITĂ TARĂ, ROMANIA

Neprihănite versuri stau să-mi cadă
Pe umerii tăi dalbi și sfinți, regină-țară
Să nu ne fie trecerea prin viață o șaradă
Tot ce-ți rănește trupu-n veci să piară!

Îmi clocotește Burebista printre gânduri
Prinzând în horă mari făuritori de neam
Ce-au alungat dușmanii, rânduri-rânduri
Să fie trupul țării, pe vecie, suveran.

Prea multe secole ne-au asuprit popoare
Ne-au atârnat, sfidând, istoria în cui
Dar astăzi ne mandrim c-o Românie Mare
Ce n-o lăsăm, nicicând la pofta orișicui!

Lipsește însă-o prețioasă soră
A noastră Basarabie, pământ străbun
Pe care, o s-o prindem azi în horă
Că-i soră sfântă-n pieptul de român!

Mioara Baciuc – Galați, România

Carina A. Ienășel - Versuri

cântec pentru vineri 1

și atunci, nemaiputând face altcumva,
am inventat o limbă numai a noastră...
am notat caligrafic cuvinte și necuvinte
pe marginile paginilor vechiului dicționar
plin cu imaginile unor arme
atât de puțin cunoscute, încât credeam că nu mai există
(mai știi?!... văzându-le, mi-ai spus toată istoria lor, întristându-te
că până și cuvintele care le denumesc pot să ucidă)...

parcă am fi mâzgălit semne de aducere aminte
asemenea celor scrijelite pe scoarțele copacilor...
în definitiv, dicționarul nostru nu era altceva
decât un strănepot al teilor,
purtând în sine memoria celor ce, mai demult, atingeau cerul
cu crengile lor împodobite cu schije solare...

dar, peste puțin timp, cuvintele
au început să ne strângă în menghina înțelesului
și am fost nevoiți să le reinventăm...

le-am prefăcut în retine și am învățat să ne înțelegem
din priviri verzi-căprui, așa cum ne erau și gândurile...
le-am prefăcut în brațe, învățându-le îmbrățișarea...
ori în palme cu degete ce știu să deschidă
cele opt lacăte dintre noi și cerul de-afară...
ori în inimă, învățându-le să iubească
pur și simplu...

cântec pentru miercuri

iubește-mă când îmi întorc privirea
nu către cer, ci-nspre noroi și lut,
când pariez și-mi pierd la joc menirea,
când nu mai sunt nimic din ce am vrut.

iubește-mă când pustiit de visuri
nici nu mai cred, nici nu nădăjduiesc,

când sunt sătul de-atâtea compromisuri
 și-n mine însumi iar mă prăbușesc,
 când nu mai pot să mă-nțeleg pe mine
 și nu mai sunt în preajma mea amici,
 atunci să-mi fii și lacrimă, și pâine,
 să-mi lecuiești din foame și din frici,

atunci să-mi vii, în cea din urmă clipă,
 și să-mi surâzi așa cum știi doar tu,
 să faci să-mi crească-n umăr o aripă,
 scoțând din mâneci ultimul atu...

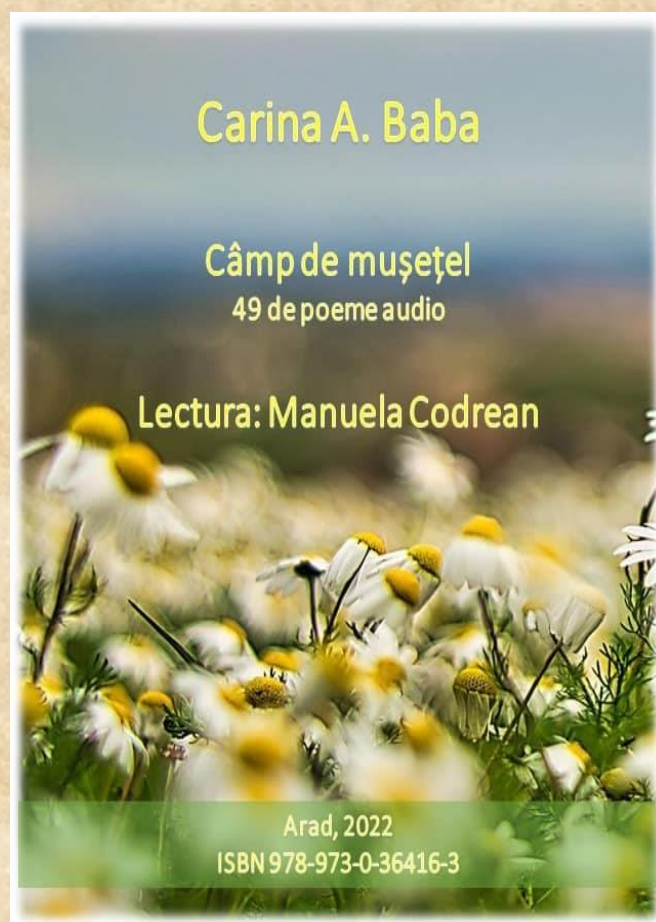
cântec pentru vineri 2

cuvintele ni se aștern pe dinainte –
 de parc-ar fi fragile flori de tei;
 ne poartă pașii numai înainte,
 pe-adormitoare și ascunse-alei;

le știm atât de bine înțelesul
 și-atât de mult ne temem că vor fi
 în stare să-și aprindă-n ruguri sensul
 când despre noi prin lume vor vorbi...

că azi ni se așază la picioare
 nu e o întâmplare, nu cumva
 să le rănim, sub talpă, din vocale,
 deși pot mult și bine a-ndura...

cuvintele ni se jertfesc, loiale,
 de vreme ce ni le-am gonit din nou
 din ascunziș de suflet și mirare,
 temându-ne de simplul lor ecou...

Carina A. Ienășel - Arad, România

Bristena Mantu Georgiana

Incertitudini

nu-mi poți promite nimic
nici de-ai vrea, fiind legat la cap
de șoaptele aievea ale destinului

nu-mi poți promite nimic
iar eu, zbatându-mă într-o colivie,
mă sfâșii în nesfârșite întrebări

nu-mi poți promite nimic
iar eu detest calvarul incertitudinii
la care, inocent, mă tot condamni

nu-mi poți promite nimic
însă nimic nu mă oprește
din a-mi oferi o proprie garanție

să-mi leg eu infinitul la ochi
să pot privi, astfel, mai departe
de capcana certitudinii deșarte!

Stea Dansatoare

Spirit Liber

Poezia mea e
pur și simplu
un act al
spiritului liber

Fiecare poem,
o nouă expresie
a stării de libertate

Precum ca fiecare respirație
e o simplă întâmplare a vieții,
iar puiul de căprioară
se naște direct în picioare

Așadar fiecare cuvânt
e un mijloc atent ales
de a extrage esențe prețioase

Nu căutați poezia mea
în curente literare
cu date de expirare

Poezia mea e eternă
ea moare și renaște
iar Spiritul său
crește tot mai departe!

Adevăratele Culori

Bristena Mantu Georgiana – Londra, Anglia

Condeierul diaşporei

REVISTA Asociației Scriitorilor Români din Austria

Redactori:

prof. Florica Ranta Cândea
prof. univ. dr. Anton ILICA
conf. univ. dr. Cătălin Negoită
col(r) dr. ing. Constantin AVĂDANEI
Tehnoredactor: ing. Constantin Gumann

Director fondator: Daniela Gumann

Lector: Dan Toma Dulciu

Senior editor: Gheorghe Stroia

Colaboratori externi:

Lidia Popa – poetă (Italia)
Antonela Stoica – poetă (Germania)
Liliana Popa – poetă (România)

Contact:

Blog: <http://scriitoriromaniaustria.ro/>

Email: contact.asra2018@gmail.com

Facebook: [asociatia.scriitorilor.romani.din.austria/](https://www.facebook.com/asociatia.scriitorilor.romani.din.austria/)